

Инчили Подшоҳии Худо

Ин роҳи ҳал аст!

**Оё шумо медонед, ки Исо гуфта буд, ки интиҳо то он даме,
ки Подшоҳии Худо ба ҷаҳон ҳамчун шоҳид мавъиза
нашавад, нахоҳад омад?**

**«Гург низ бо барра зиндагӣ хоҳад кард... Онҳо дар тамоми кӯҳи
муқаддаси Ман зараре нахоҳанд расонд ва нобуд нахоҳанд кард,
зеро замин аз дониши Худованд пур хоҳад буд, мисли он ки обҳо
баҳрро фаро мегиранд» (Ишаё 11:6,9).**

Аз ҷониби

Боб Тил, доктори илмҳо

Инчили Подшоҳии Худо

Ин роҳи ҳал аст!

Аз ҷониби Боб Тил, доктори илмҳо

Ҳуқуқи муаллиф ©2016/2017/2018/2019/2022/2025 аз ҷониби Nazarene Books. Нашри 2.0. Китобча барои ... таҳия шудааст. *Идома* Калисои Худо ва ворисон, як ширкати ягона. 1036 W. Grand Avenue, Grover Beach, California, 93433, U.S.A. ISBN: 978-1-940482-09-5.

Чаро инсоният наметавонад мушкилоти худро ҳал кунад?

Оё шумо медонед, ки чизҳои аввалин ва охирине, ки Китоби Муқаддас нишон медиҳад, ки Исо дар борашон мавъиза кардааст, ба Инчили Подшоҳии Худо дахл доштанд?

Оё шумо медонед, ки Подшоҳии Худо диққати асосии расулон ва аввалин пайравони онҳо буд?

Оё Подшоҳии Худо шахсияти Исо аст? Оё Подшоҳии Худо Исо ҳоло ҳаёти худро дар мо зиндагӣ мекунад? Оё Подшоҳии Худо ягон намуди подшоҳии воқеии оянда аст? Оё шумо ба таълимоти Китоби Муқаддас бовар мекунад?

Подшоҳӣ чист? Подшоҳии Худо чист? Китоби Муқаддас чӣ таълим медиҳад? Калисои масеҳии аввал чӣ таълим медод?

Оё шумо медонед, ки интиҳо то он даме, ки Подшоҳии Худо ба ҷаҳон ҳамчун шоҳид мавъиза нашавад, фаро намерасад?

Дар акси муқоваи аввал баррае нишон дода шудааст, ки бо гурӯҳи хобидааст, ки аз ҷониби нашриёти Burdine Printing and Graphics тартиб дода шудааст. Акси муқоваи қафо қисми бинои аслии Калисои Худо дар Ерусалим аст, ки соли 2013 аз ҷониби доктор Боб Тил гирифта шудааст.

МУНДАРИҶА

1. Оё башарият роҳҳои ҳал дорад?
2. Исо кадом Инҷилро мавъиза мекард?
3. Оё Подшоҳии Худо дар Аҳди Қадим маълум буд?
4. Оё расулони Инҷили Подшоҳиро таълим медоданд?
5. Манбаъҳои берун аз Аҳди Қадид Подшоҳии Худоро таълим медоданд.
6. Калисоҳои юнонӣ-румӣ таълим медиҳанд, ки Подшоҳӣ муҳим аст, аммо...
7. Чаро Подшоҳии Худо?

Маълумот барои тамос

Шарҳ: Ин китоб тарҷума аз нусхаи англисӣ аз ҷониби зеҳни сунъӣ аст, аз ин рӯ, баъзе ибораҳо метавонанд пурра матни асло инъикос наkunанд, аммо умед аст, ки онҳо ба ин монанданд. Нусхаи англисӣ ройгон дар www.ccog.org дастрас аст.

1. Оё инсоният роҳҳои ҳал дорад?

Ҷаҳон бо мушкилоти зиёде рӯбарӯ аст.

Бисёре аз одамон гуруснаанд. Бисёре аз одамон зулм доранд. Бисёре аз одамон бо камбизоатӣ рӯбарӯ ҳастанд. Бисёре аз миллатҳо қарзи ҷиддӣ доранд. Кӯдакон, аз ҷумла кӯдакони ҳанӯз таваллуднашуда, бо сӯиистифода рӯбарӯ мешаванд. Бемориҳои ба дору тобовар бисёре аз табибонро нигарон мекунанд. Шаҳрҳои бузурги саноатӣ ҳаворо аз ҳад зиёд олуда кардаанд, ки барои саломатӣ хатарнок аст. Сиёсатмадорони гуногун таҳдиди ҷанг мекунанд. Ҳамлаҳои террористӣ идома доранд.

Оё роҳбарони ҷаҳон метавонанд мушкилоти инсониятро ҳал кунанд?

Бисёриҳо чунин фикр мекунанд.

Рӯзномаи нави умумиҷаҳонӣ

25 сентябри соли 2015, пас аз суҳанронии калидии Папаи Ватикан Франсиск, 193 кишвари узви Созмони Милали Муттаҳид (СММ) барои татбиқи "17 Ҳадафи Рушди Устувор"-и он чизе, ки баъзан "Ҳадафҳои Рушди Устувор" номида мешуданд, раъй доданд. *Рӯзномаи нави умумиҷаҳонӣ* Инҳо 17 ҳадафи СММ мебошанд:

Ҳадафи 1. Бартараф кардани камбизоатӣ дар ҳама шаклҳояш дар ҳама ҷо

Ҳадафи 2. Ба гуруснагӣ хотима додан, ба амнияти озуқаворӣ ва беҳтар кардани ғизо ноил шудан ва рушди кишоварзии устувор

Ҳадафи 3. Таъмини ҳаёти солим ва мусоидат ба некӯаҳволӣ барои ҳама дар ҳама синну сол

Ҳадафи 4. Таъмини таҳсилоти босифати фарогир ва одилона ва фароҳам овардани имкониятҳои таҳсил дар тӯли ҳаёт барои ҳама

Ҳадафи 5. Ноил шудан ба баробарии гендерӣ ва тақвияти ҳамаи занон ва духтарон

Ҳадафи 6. Таъмини дастрасӣ ва идоракунии устувори об ва санитария барои ҳама

Ҳадафи 7. Таъмини дастрасӣ ба энергияи дастрас, бозэтимод, устувор ва муосир барои ҳама

Ҳадафи 8. Мусоидат ба рушди устувори иқтисодӣ, фарогир ва устувор, шугли пурра ва самаранок ва кори шоиста барои ҳама

Ҳадафи 9. Сохтани инфрасохтори устувор, пешбурди саноатикунони фарогир ва устувор ва тақвияти инноватсия

Ҳадафи 10. Коҳиш додани нобаробарӣ дар дохил ва байни кишварҳо

Ҳадафи 11. Табдил додани шаҳрҳо ва маҳалҳои аҳолинишин фарогир, беҳатар, устувор ва устувор

Ҳадафи 12. Таъмини тарзи устувори истеъмол ва истеҳсолот

Ҳадафи 13. Андешидани чораҳои фаврӣ барои мубориза бо тағйирёбии иқлим ва оқибатҳои он

Ҳадафи 14. Ҳифз ва истифодаи устувори уқёнусҳо, баҳрҳо ва захираҳои баҳрӣ барои рушди устувор

Ҳадафи 15. Ҳифз, барқарорсозӣ ва истифодаи устувори экосистемаҳои хушкӣ, идоракунии устувори ҷангалҳо, мубориза бо биёбоншавӣ, боздоштан ва баръакс кардани

деградатсияи замин ва қатъ кардани талафоти гуногунии биологӣ

Ҳадафи 16. Пешбурди ҷомеаҳои осоишта ва фарогир барои рушди устувор, таъмини дастрасӣ ба адолат барои ҳама ва таъсиси муассисаҳои муассир, масъулиятшинос ва фарогир дар ҳама сатҳҳо

Ҳадафи 17. Тақвияти воситаҳои татбиқ ва эҳёи шарикӣ ҷаҳонӣ барои рушди устувор

Ин рӯзнома бояд то соли 2030 пурра амалӣ карда шавад ва онро инчунин ... меноманд *Рӯзномаи 2030 оид ба рушди устувор...* Ҳадафи он ҳалли мушкилоте мебошад, ки башарият бо онҳо рӯбарӯ аст, тавассути танзим, маориф ва ҳамкориҳои байналмилалӣ ва байнидинӣ. Дар ҳоле ки бисёре аз ҳадафҳои он хубанд, баъзе аз усулҳо ва ҳадафҳои он бад ҳастанд (нигаред ба Ҳастӣ 3:5). Ин рӯзнома инчунин бо дастури марҳуми Папа Франсис мувофиқ буд. *Сизга ҳамду санолар бӯлсинэнсиклий*. Папа Лев XIV низ изҳороте дар бораи дастгирии ин рӯзномаи соли 2030 дод.

«Рӯзномаи нави умумиҷаҳонӣ»-ро метавон «Рӯзномаи нави католикӣ» номид, зеро калимаи «католикӣ» маънои «умумӣ»-ро дорад. Папа Франсис ин қабулро аз ин рӯзнома «нишонаи муҳими умед».

Ҳамчун идомаи созишномаи СММ, моҳи декабри соли 2015 дар Париж мулоқоте баргузор шуд (расман бо номи ...).^{21cm} *Конфронси Тарафҳои Конвенсияи Ҷаҳорҷӯбаи СММ оид ба Тағйирёбии Иқлим()*. Папа Франсис инчунин аз ин созишномаи байналмилалӣ ситоиш кард ва ба миллатҳо маслиҳат дод, ки "роҳи пешомадаро бодикқат ва бо эҳсоси ҳамбастагии афзоянда пайгирӣ кунанд".

Қариб ҳамаи кишварҳои ҷаҳон бо созишномаҳои Париж, ки ҳадафҳои мушаххаси экологӣ ва ўҳдадорӣҳои молӣ доштанд, розӣ шуданд. (Сипас президенти ИМА Барак Обама дар соли

2016 санадеро имзо кард, ки ИМА-ро ба ин вазифа водор мекунад, аммо дар соли 2017 президенти ИМА Доналд Трамп изҳор дошт, ки Иёлотҳои Муттаҳида созишномаҳои Парижро қабул намекунад. Ин боиси хашми байналмилалӣ гардид ва ба ҷудоии ИМА аз Аврупо ва бисёр қисматҳои дигари ҷаҳон мусоидат кард.) Папа Франсис баъдтар изҳор дошт, ки агар инсоният тағйироти худро дар робита ба иқлим ворид накунад, "сукут хоҳад кард".

Дар ҳоле ки ҳеҷ кас намехоҳад аз ҳавои олуда нафас кашад, гурусна монад, камбағал шавад, дар хатари нобудӣ қарор гирад ва ғайра, оё кӯшишҳои инсон барои ноил шудан ба ҳадафҳои рӯзномаи Созмони Милали Муттаҳид барои то соли 2030 ва/ё созишномаҳои Париж мушкilotеро, ки башарият бо онҳо рӯбарӯ аст, ҳал мекунад?

Сабти фаъолияти Созмони Милали Муттаҳид

Созмони Милали Муттаҳид 24 октябри соли 1945, пас аз Ҷанги Дуюми Ҷаҳонӣ, бо мақсади пешгирии чунин низоъи дигар ва кӯшиши таҳкими сулҳ дар ҷаҳон таъсис ва таъсис дода шуд. Дар замони таъсисёбӣ, СММ 51 давлати узв дошт; ҳоло шумораи онҳо 193 нафар аст.

Аз замони таъсиси Созмони Милали Муттаҳид садҳо, агар на ҳазорҳо, дар саросари ҷаҳон низоъҳо рух додаанд, аммо мо ҳанӯз он чизеро, ки метавон онро Ҷанги сеюми ҷаҳонӣ номид, аз сар нагузаронидаем.

Баъзеҳо бар он ақидаанд, ки ҳамкориҳои байналмилалӣ ба монанди Созмони Милали Муттаҳид, ки иддао доранд, ки онҳоро таблиғ мекунад, дар яққоягӣ бо рӯзномаи байнидинӣ ва экуменикӣ, ки Попи Рим Лев XIV ва бисёр пешвоёни дигари динӣ кӯшиш мекунад, сулҳ ва шукуфой хоҳанд овард.

Аммо, сабти қори Созмони Милали Муттаҳид дар ин қор хуб набуд. Илова бар низоъҳои сершумори мусаллаҳона аз замони таъсиси Созмони Милали Муттаҳид, миллионҳо нафар гурусна, гуреза ва/ё камбизоатанд.

Даҳсолаҳо пеш Созмони Милали Муттаҳид барои амалӣ кардани ин нақшаи худ тасмим гирифт *Ҳадафҳои Рушди Ҳазорсола...* Он ҳашт "ҳадафи рушд" дошт, аммо ин муваффақ нашуд, ҳатто ба гуфтаи худӣ СММ. Ҳамин тавр, дар соли 2015, ба истилоҳ "17 ҳадафи рушди устувор"-и он қабул карда шуданд. Баъзеҳо хушбинанд. Баъзеҳо онро ҳаёлотӣ утопикӣ мешуморанд.

Дар мавриди утопия, 6 майи соли 2016, Папа Франсис гуфт, ки орзуи утопияи башардӯстонаи аврупоиро дорад, ки калисои ӯ метавонад ба ин қитъа дар расидан кумак кунад. Бо вучуди ин, ин орзуи Папа ба як даҳшат табдил хоҳад ёфт (нигаред ба Ваҳй 18).

Шояд ҳамкорӣ ва муваффақият ба даст ояд, аммо...

Луғати Мерриам Вебстер изҳор медорад, ки утопия «ҷои ҳаёли аст, ки дар он ҳукумат, қонунҳо ва шароити иҷтимоӣ комиланд». Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки инсоният наметавонад мушкилоти худро мустақилона ҳал кунад:

²³Эй Парвардигор, ман медонам, ки роҳи одам дар ўст; роҳи одам дар ўст, ки қадамҳои худро ҳидоят кунад (Ирмийё 10:23, агар тартиби дигаре нишон дода нашуда бошад).

Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки ҳамкориҳои байналмилалӣ ноком хоҳад шуд:

¹⁶Харобӣ ва бадбахтӣ дар роҳҳои онҳост;¹⁷Ва роҳи сулҳро намедонанд.¹⁸Дар пеши назари онҳо тарси Худо нест (Румийн 3:16-18).

Бо вучуди ин, бисёре аз одамон ба сӯи назари худ дар бораи ҷомеаи утопӣ саъй мекунанд ва ҳатто баъзан кӯшиш мекунанд, ки динро ба он ҷалб кунанд. Аммо қариб ҳеҷ яке аз онҳо омода нест, ки роҳҳои Худои ягонаи ҳақиқиро пайравӣ кунад. Ин маънои онро надорад, ки дар самти ягон ҳадафи Созмони Милали Муттаҳид ё Ватикан пешрафте ба амал нахоҳад омад.

Баъзе (ва бисёре аз ҳадафҳо хубанд), инчунин баъзе мушкилот ба миён хоҳанд омад.

Дар асл, ва эҳтимолан пас аз низоъҳои бузург, як навъ созишномаи сулҳи байналмилалӣ ба мувофиқа ва тасдиқ карда мешавад (Дониёл 9:27). Вақте ки ин тавр мешавад, бисёриҳо ба таври бардурӯғ бовар мекунанд, ки инсоният ҷомеаи озоиштатар ва утопиявиرو ба вуҷуд меорад.

Бисёриҳо аз чунин «пешрафти утопикӣ»-и байналмилалӣ (нигаред ба Ҳизқиёл 13:10) ва инчунин аз аломатҳо ва мӯъҷизаҳои гуногун (2 Таслӯникиён 2:9-12) фиреб меҳӯранд. Аммо Китоби Муқаддас меғӯяд, ки чунин сулҳ абадӣ нахоҳад буд (Дониёл 9:27; 11:31-44), новобаста аз он ки роҳбарон метавонанд иддао кунанд (1 Таслӯникиён 5:3; Ишаё 59:8).

Фикри он ки ғайр аз Исо (нигаред ба Юҳанно 15:5; Матто 24:21-22), инсоният метавонад дар ин «замони шарии ҳозира» утопияро ба вуҷуд орад, як Инҷили бардурӯғ аст (Ғалотиён 1:3-10).

Агар башарият танҳо қодир ба амалӣ кардани утопия набошад, оё ягон намуди утопия имконпазир аст?

Бале.

Подшоҳии Худо ин сайёро ва баъдтар, тамоми абадиятро, ба таври аҷиб ба ҳақ ҳадаф кард.

2. Исо кадом Инчилро мавъиза мекард?

Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки ҷомеаи утопикӣ, ки Подшоҳии Худо номида мешавад, ҳукуматҳои инсониро иваз хоҳад кард (Дониёл 2:44; Ваҳй 11:15; 19:1-21).

Вақте ки Исо хизмати худро дар ҷамъият оғоз кард, Ӯ бо мавъиза кардан оғоз кард, **Инчили Подшоҳии Худо** Ин аст он чизе ки Марк хабар дод:

¹⁴Пас аз он ки Яҳёро зиндонӣ карданд, Исо ба Ҷалил омад ва Инчили Подшоҳии Худоро мавъиза кард,¹⁵ ва мегуфт: «Вақт фаро расидааст ва Малакути Худо наздик аст. Тавба кунед ва ба Инчил имон оваред» (Марқус 1:14-15).

Истилоҳот Инчил меоядаз калимаи юнонӣ, ки ҳамчун тарҷума шудааст *эвангелиён*, ва маънои "паёми хуш" ё "хабари хуш"-ро дорад. Дар Аҳди Ҷадид, калимаи англисии "салтанат", ки бо подшоҳии Худо алоқаманд аст, тақрибан 149 маротиба дар НКJV ва 151 маротиба дар *Китоби Муқаддаси Дуай Реймс* Он аз калимаи юнонии тарҷумашуда ҳамчун гирифта шудааст. *салтанат* ки маънои ҳукмронӣ ё салтанати шоҳиро дорад.

Салтанатҳои инсонӣ, инчунин Салтанати Худо, подшоҳ доранд (Ваҳй 17:14), онҳо як минтақаи ҷуғрофиро фаро мегиранд (Ваҳй 11:15), онҳо қоидаҳо доранд (Ишаъё 2:3-4; 30:9) ва онҳо тобеон доранд (Луқо 13:29).

Ин аст аввалин таълимоти оммавии Исо, ки Матто қайд кардааст:

²³Ва Исо дар тамоми Ҷалил мегашт ва дар ибодатхонаҳои онҳо таълим медод ва Инҷили Малакутро мавъиза мекард (Матто 4:23).

Матто инчунин қайд мекунад:

³⁵Он гоҳ Исо дар ҳамаи шаҳрҳо ва деҳот гашта, дар ибодатхонаҳои онҳо таълим медод ва Инҷили Малакутро мавъиза мекард (Матто 9:35).

Аҳди Ҷадид нишон медиҳад, ки Исо абадан ҳукмронӣ хоҳад кард:

³³Ва Ё бар хонадони Яъқуб то абад салтанат хоҳад ронд, ва салтанати Ё интиҳо нахоҳад дошт (Луқо 1:33).

Луқо қайд мекунад, ки мақсади фиристода шудани Исо мавъиза кардани Подшоҳии Худо буд. Диққат диҳед, ки Исо чӣ таълим медод:

⁴³Ё ба онҳо гуфт: «Ман бояд ба шаҳрҳои дигар низ аз Подшоҳии Худо мавъиза кунам, зеро барои ҳамин фиристода шудаам» (Луқо 4:43).

Оё шумо ягон бор ин мавъизаро шунидаед? Оё шумо ягон бор дарк кардаед, ки мақсади фиристода шудани Исо мавъиза кардани Подшоҳии Худо буд?

Луқо инчунин қайд мекунад, ки Исокардбирав ва Малакути Худоро мавъиза кун:

¹⁰Ва ҳаввориён баргашта, ҳамаи корҳои кардаашонро ба Ё нақл карданд. Ва Ё онҳоро гирифта, ба ҷои хилвате рафт, ки дар наздикии шаҳре бо номи Байт-Сайдо буд.¹¹Аммо, вақте ки мардум аз ин огоҳ шуданд, аз паси Ё рафтанд; ва Ё онҳоро пазиروي карда, ба онҳо дар бораи Подшоҳии Худо сухан гуфт (Луқо 9:10-11).

Исо таълим медод, ки Подшоҳии Худо бояд барои онҳое, ки Ёро пайравӣ мекунанд, авлавияти аввалиндараҷа бошад:

³³Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ёро бичӯед (Матто 6:33).

³¹Балки Малакути Худоро бичӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда хоҳанд шуд.³²Натарс, эй рамаи хурд, зеро Падари шумо иродаи онро дорад, ки Малакутро ба шумо диҳад (Луқо 12:31-32).

Масеҳиён бояд АВБАЛ Подшоҳии Худоро ҷӯянд. Онҳо ин корро бо роҳи авлавияти аввалиндараҷаи худ қарор додан, бо зиндагӣ кардан тавре ки Масеҳ мехост ва интизори бозгашт ва подшоҳии Ё бошанд, анҷом медиҳанд. Бо вучуди ин, аксари онҳое, ки Масеҳро эътироф мекунанд, на танҳо аввал Подшоҳии Худоро ҷӯянд, балки ҳатто намеронанд, ки он чист. Бисёриҳо инчунин бардурӯғ бовар доранд, ки иштирок дар сиёсати ҷаҳонӣ он чизест, ки Худо аз масеҳиён интизор аст. Бо нафаҳмидани Подшоҳии Худо, онҳо...

ҳоло он тавре ки бояд зиндагӣ кунанд, ё дарк кунанд, ки чаро инсоният ин қадар камбудӣ дорад.

Инчунин ба он диққат диҳед, ки подшоҳӣ ба рамаи хурд дода мешавад (нигаред ба Румиён 11:5). Барои он ки омода бошед, ки қисми рамаи хурди ҳақиқӣ бошед, фӯрӯтанӣ лозим аст.

Подшоҳии Худо ҳанӯз дар рӯи замин барпо нашудааст

Исо таълим медод, ки пайравонаш бояд барои омадани Малакут дуо гӯянд, аз ин рӯ онҳо аллакай онро надоранд:

⁹Эй Падари мо, ки дар осмонӣ, номи Ту муқаддас бод. 10 Подшоҳии Туомадан... Иродаи Ту иҷро шавад (Матто 6:9-10).

Исо шогирдонашро фиристод, то Подшоҳии Худоро мавъиза кунанд:

¹Он гоҳ Ё дувоздаҳ шогирдашро даъват карда, ба онҳо қудрат ва қудрат бар ҳамаи девҳо ва шифо додани бемориҳо дод.²Ё онҳоро фиристод, то Подшоҳии Худоро мавъиза кунанд (Луқо 9:1-2).

Исо таълим медод, ки танҳо ҳузури Ё подшоҳӣ нест, зеро подшоҳӣ дар он вақт дар рӯи замин барпо нашуда буд, аз ин рӯ Ё девҳоро ба номи Худ берун накард:

²⁸Аммо агар Ман девҳоро бо Рӯҳи Худо берун кунам, пас, албатта, Подшоҳии Худо ба шумо расидааст (Матто 12:28).

Салтанати ҳақиқӣ дар оянда аст — на ҳозир, чунон ки Марқӯс нишон медиҳад:

⁴⁷Ва агар чашмат туро ба гуноҳ водор кунад, онро канда парто. Беҳтар аст, ки бо як чашм ба Малакути Худо дарой, назар ба он ки ду чашм дошта бошӣ ва партофта шавӣ... (Марқӯс 9:47).

²³Исо ба атроф нигоҳ карда, ба шогирдонаш гуфт: «Ба Подшоҳии Худо даромадани сарватмандон чӣ қадар душвор аст!»²⁴Шогирдон аз суханони Ё дар ҳайрат монданд. Лекин Исо боз ба онҳо ҷавоб дода гуфт: «Эй фарзандон, барои онҳое ки ба сарват умед мебанданд, даромадан ба Малакути Худо чӣ қадар душвор аст!»²⁵«Аз сӯроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватманд ба Малакути Худо дохил шавад» (Марқӯс 10:23-25).

²⁵Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ман дигар нахоҳамнӯшокиимеваи тоқ то он рӯзе ки онро менӯшамнав«дар Малакути Худо» (Марқӯс 14:25).

⁴³Юсуф аз Аримот, узви барҷастаи шӯрои пирон, ки худаши интизори Малакути Худо буд, меояд ва далер мешавад... (Марқӯс 15:43).

Исо таълим медод, ки Подшоҳӣ ҳоло қисми ин ҷаҳони ҳозира нест:

³⁶Исо ҷавоб дод: «Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест. Агар Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон мебуд, бандагони Ман меҷангиданд, то ки Ман ба яҳудиён таслим наштам; аммо акнун Подшоҳии Ман аз ин ҷо нест» (Юҳанно 18:36).

Исо таълим медод, ки подшоҳӣ пас аз бозгашти Ё ҳамчун Подшоҳ меояд:

³¹«Вақте ки Писари Одам бо ҷалоли Худ меояд, бо ҳамаи фариштагони муқаддас, он гоҳ бар тахти ҷалоли Худ хоҳад нишаст.³²Ҳамаи халқҳо дар назди Ё ҷамъ хоҳанд шуд, ва Ё онҳоро аз якдигар ҷудо хоҳад кард, мисли ҷӯпон гӯсфандони худро аз бузҳо ҷудо мекунад.³³Ва гӯсфандонро ба тарафи рост ва бузҳоро ба тарафи чапи Худ хоҳад гузошт.³⁴Он гоҳ Подшоҳ ба онҳое ки дар тарафи ростии Ё ҳастанд, хоҳад гуфт: «Биёед, эй баракатёфтагон аз Падари Ман, Малакутеро, ки аз ибтидои ҷаҳон барои шумо муҳайё шудааст, мерос гиред» (Матто 25:31-34).

Азбаски Подшоҳии Худо дар ин ҷо нест, мо утопияи воқеиро то он даме, ки он барпо шавад, нахоҳем дид. Азбаски аксарият Подшоҳии Худро намефаҳманд, онҳо намефаҳманд, ки ҳукумати пурмуҳаббати Ё чӣ гуна кор мекунад.

Подшоҳии Худо «то он даме ки пуррагии ғайрияҳудиён наояд» (Румиён 11:25) нахоҳад омад — ва ин ҳанӯз рӯй наводааст.

Исо гуфт, ки Подшоҳӣ чӣ гуна аст?

Исо баъзе шарҳҳоеро дар бораи он ки Подшоҳии Худо чӣ гуна аст, пешниҳод кард:

²⁶Ва Ӯ гуфт: «Малакути Худо монанди он аст, ки касе тухм бар замин мепошад,²⁷ва шаб хоб кунад ва рӯзона бархезад, ва тухм бояд сабзад ва нашъунамо ёбад, худаш намедонад, ки чӣ тавр.²⁸Зеро замин худ аз худ ҳосил медиҳад: аввал майса, баъд хӯша, баъд донаи пурра дар хӯша.²⁹Аммо, вақте ки ғалла пухта мерасад, фавран досро ба кор меандозад, зеро ки мавсими дарав расидааст» (Марқӯс 4:26-29).

¹⁸Сипас ӯ гуфт: «Малакути Худо ба чӣ монанд аст? Ва онро бо чӣ муқоиса кунам?¹⁹Он мисли донаи хардал аст, ки касе онро гирифта, дар боғи худ шинонд; ва он сабзида, ба дарахти калоне мубаддал шуд, ва паррандагони осмон дар шоҳаҳои он лона гузоштанд».²⁰Ва боз гуфт: «Малакути Худоро ба чӣ монанд кунам?²¹«Он мисли хамиртурушест, ки зане онро гирифта, дар се ченак орд андохт, то он даме ки пурра хамир шавад» (Луқо 13:18-21).

Ин масалҳо нишон медиҳанд, ки дар аввал Малакути Худо хеле хурд аст, аммо дар ниҳоят бузург хоҳад шуд — он бар коиноти беохир хоҳад буд.

Луқо инчунин қайд кард:

²⁹Онҳо аз шарқ ва ғарб, аз шимол ва ҷануб омада, дар Подшоҳии Худо хоҳанд нишаст (Луқо 13:29).

Ҳамин тариқ, Подшоҳии Худо одамонро аз тамоми ҷаҳон хоҳад дошт. Он ба онҳое, ки аҷдоди исроилий ё гурӯҳҳои мушаххаси этники доранд, маҳдуд нахоҳад шуд. Одамон аз тамоми ҷаҳон дар ин подшоҳӣ хоҳанд нишаст.

Луқо 17 ва Подшоҳӣ

Луқо 17:20-21 баъзеҳоро ба ҳайрат меорад. Аммо пеш аз он ки ба ин масъала гузарем, диққат диҳед, ки одамон дар асл дар Малакути Худо хӯрок меҳӯранд:

¹⁵«Хушо касе ки дар Малакути Худо нон бихӯрад!» (Луқо 14:15).

Азбаски одамон (дар оянда) дар Малакути Худо хӯрок хоҳанд хӯрд, ин танҳо чизе нест, ки ҳоло дар дилҳои онҳо ҷудо карда шудааст, сарфи назар аз тарҷумаҳои нодуруст/нофаҳмиҳои Луқо 17:21, ки баръакс нишон медиҳанд.

Тарҷумаи Моффат аз Луқо 17:20-21 метавонад ба баъзеҳо дар фаҳмидани ин кӯмак кунад:

²⁰Вақте ки фарисиён аз Ё пурсиданд, ки Подшоҳии Худо кай меояд, Ё дар ҷавоби онҳо гуфт: «Подшоҳии Худо бо мушоҳида намеояд;²¹«Ва намегӯянд: “Инак, он дар ин ҷост!” ё “Инак, он дар он ҷост!” Зеро инак, Подшоҳии Худо дар миёни шумост» (Луқо 17:20-21, AUV; инчунин ба тарҷумаҳои NASB ва ESV нигаред).

Диққат диҳед, ки Исо бо фарисиёни риёкор, ҷисмони ва тавбанакарда сухан мегуфт. Исо «ба онҳо ҷавоб дод» — ин саволро фарисиён аз Исо пурсиданд. Онҳо аз шинохтани Ё саркашӣ карданд.

Онҳо дар КАЛИСО буданд? Не!

Исо инчунин дар бораи калисое, ки ба зудӣ ташкил карда мешавад, гап намезад. Ё гап мезанаддар бораи эҳсосоте, ки дар ақл ё дил вуҷуд доранд.

Исо дар бораи ҲУКМРОНИИ Худ гап мезад! Фарисиён аз Ё дар бораи калисо намеурсиданд. Онҳо дар бораи ягон калисои Аҳди Ҷадид, ки ба зудӣ таъсис дода мешавад, чизе намендонистанд. Онҳо дар бораи як навъ эҳсосоти зебо намеурсиданд.

Агар касе фикр кунад, ки Подшоҳии Худо КАЛИСО аст — ва Подшоҳии Худо «дар дохили» фарисиён буд — оё КАЛИСО дар дохили фарисиён буд? Албатта не!

Чунин хулоса хеле бемаънӣ аст, ҳамин тавр не? Дар ҳоле ки баъзе тарҷумаҳои протестантӣ қисме аз Луқо 17:21-ро ҳамчун «Подшоҳии Худо «дар дохили шумост» (NKJV/KJV) тарҷума мекунанд, ҳатто католикии румӣ...*Китоби Муқаддаси Ерусалими Наёдуруст* тарҷума шудааст, ки ин маънои «Подшоҳии Худо дар миёни шумост».

Исо яке аз байни фарисиён буд — Ў бояд Подшоҳи он Подшоҳӣ мешуд. Акнун, фарисиён фикр мекарданд, ки ба Подшоҳии Худо умед мебаранд. Аммо онҳо онро нодуруст фаҳмиданд. Исо фаҳмонд, ки ин Подшоҳии маҳаллӣ ё маҳдуд танҳо барои яҳудиён нахоҳад буд, чунон ки ба назар чунин менамуд (ва калисое, ки баъзеҳо ҳоло бовар доранд). Подшоҳии Худо танҳо яке аз бисёр подшоҳиҳои инсонӣ ва намоён нахоҳад буд, ки одамон метавонанд ба онҳо ишора кунанд ё бубинанд ва бигӯянд: «Ин аст, ин ҷо» ё «Ин Подшоҳӣ дар он ҷост».

Худи Исо барои Подшоҳи он Подшоҳӣ таваллуд шудааст, чунон ки Ў ба Пилотус возеҳ гуфта буд (Юҳанно 18:36-37). Дарк кунед, ки Китоби Муқаддас аксар вақт истилоҳоти "подшоҳ" ва "подшоҳӣ"-ро ба ҷои якдигар истифода мебарад (масалан, Дониёл 7:17-18,23). Подшоҳи Подшоҳии ояндаи Худо дар он вақт ва дар он ҷо дар паҳлӯи фарисиён истода буд. Аммо онҳо Ўро ҳамчун подшоҳи худ эътироф намекарданд (Юҳанно 19:21). Вақте ки Ў бармегардад, ҷаҳон Ўро рад мекунад (Ваҳй 19:19).

Исо дар оятҳои зерин дар Луқо 17 омадани дуҷуми худро тасвир кард, вақте ки Подшоҳии Худо тамоми Заминро идора хоҳад кард (бо истифода аз Мофбат...тарҷума):

²²Ў ба шогирдонаш гуфт: «Рӯзҳое фаро мерасанд, ки шумо беҳуда орзу мекунед, ки ҳатто як рӯзи Писари Одамро дошта бошед».²³Мардум хоҳанд гуфт: «Инак, ӯ дар ин ҷост!» «Инак, ӯ дар он ҷост!», аммо берун наравед

ва аз паси онҳо надароед,²⁴зеро мисли барқе, ки аз як канори осмон то канори дигараш медурахшад, Писари Одам низ дар рӯзи Худ ҳамин тавр хоҳад буд.²⁵Аммо аввал ӯ бояд азоби сахтро таҳаммул кунад ва аз ҷониби насли ҳозира рад карда шавад (Луқо 17:22-25, Моффатт).

Исо ба дурахши барқ ишора кард, ҳамон тавре ки дар Матто 24:27-31 омадааст ва бори дуюм омадани худро барои ҳукмронӣ бар тамоми ҷаҳон тасвир кардааст. Исо намегӯяд, ки қавмаш ҳангоми бозгашти Ӯ Ӯро дида наметавонанд - онҳо хоҳанд дид (нигаред ба Аъмол 1:11).

Бо вучуди ин, аксари одамон Ӯро ҳамчун ПОДШОҲИ худ намешиносанд (Ваҳй 11:15) ва бар зидди Ӯ меҷанганд (Ваҳй 19:19)! Бисёриҳо фикр мекунанд, ки Исо намояндаи зиддимасеҳ аст. Исо намегуфт, ки Подшоҳии Худо дар дохили он фарисиён аст - Ӯ дар ҷои дигар ба онҳо гуфт, ки онҳо аз сабаби дурӯягии худ ба Подшоҳӣ нахоҳанд рафт (Матто 23:13-14). Исо низ намегуфт, ки Калисо Подшоҳӣ хоҳад буд.

Малакути Худо чизест, ки одамон рӯзе метавонанд ба он дохил шаванд - масалан, ҳангоми эҳёи одилон! Бо вучуди ин, ҳатто Иброҳим ва дигар сарварон ҳанӯз дар он ҷо нестанд (нигаред ба Ибриён 11:13-40).

Шогирдон медонистанд, ки Малакути Худо шахсан дар дохили онҳо нест ва он бояд тавре ба назар мерасид, ки пас аз Луқо 17:21 пайдо шудааст:

¹¹Вақте ки онҳо инро шуниданд, Ӯ масали дигаре гуфт, зеро ки Ӯ дар наздикии Ерусалим буд ва онҳо фикр мекарданд, ки Малакути Худо фавран зоҳир мешавад (Луқо 19:11).

Салтанат дар оянда равшан буд

Чӣ тавр шумо метавонед бифаҳмед, ки Салтанат наздик аст? Ҳамчун як қисми посух додан ба ин савол, Исо рӯйдодҳои пешгӯиро номбар кард (Луқо 21:8-28) ва сипас таълим дод:

²⁹Ба дарахти анҷир ва ба ҳамаи дарахтон нигоҳ кунед.³⁰Вақте ки онҳо аллакай шукуфта истодаанд, шумо мебинед ва худатон медонед, ки тобистон наздик аст.³¹Пас, шумо низ, **вақте ки шумо мебинед, ки ин чизҳо рӯй медиҳанд, бидонед, ки Малакути Худо наздик аст**(Луқо 21:29-31).

Исо меҳост, ки мардуми Ў аз рӯйдодҳои пайғамбарона огоҳ бошанд, то бидонанд, ки кай Подшоҳӣ меояд. Дар ҷои дигар Исо ба мардуми худ гуфт, ки рӯйдодҳои пайғамбаронаро тамошо кунанд ва ба онҳо диққат диҳанд (Луқо 21:36; Марқӯс 13:33-37). Бо вучуди суханони Исо, бисёриҳо тамошои рӯйдодҳои ҷаҳониро, ки бо пайғамбарӣ алоқаманданд, рад мекунанд.

Дар Луқо 22 ва 23 Исо бори дигар нишон дод, ки Подшоҳии Худо чизест, ки дар оянда ҳангоми таълим додани Ў иҷро хоҳад шуд:

¹⁵«Бо иштиёқи зиёд орзу доштам, ки пеш аз укубат кашиданам ин Иди Фисҳро бо шумо бихӯрам;¹⁶зеро ба шумо меғӯям, ки дигар аз он нахоҳам хӯрд, то он даме ки дар Малакути Худо ба амал наояд».¹⁷Ва косаро гирифта, шукргузорӣ кард ва гуфт: «Инро бигиред ва дар миёни худ тақсим кунед;¹⁸зеро ба шумо меғӯям, ки то он даме ки Подшоҳии Худо биёяд, аз меваи ток нахоҳам нӯшид» (Луқо 22:15-18).

³⁹Аммо яке аз бадкирдороне, ки бо Ў маслӯб шуда буданд, Ўро куфр мегуфт ва мегуфт: «Агар Ту Масеҳ бошӣ, Худо наҷот деҳ ва моро низ наҷот деҳ».⁴⁰Ва рафиқаш ўро сарзаниш кард ва ӯ ба ӯ гуфт: «Оё ту аз Худо наметарсӣ? Зеро ки ту низ бо ӯ маҳкум ҳастӣ».⁴¹Ва мо ин корро аз рӯи адолат мекунем, зеро мо сазовори он ҳастем, зеро мувофиқи он чи кардем, мукофот мегирем, аммо ин шахс ҳеҷ бадӣ накардааст».⁴²Ва ӯ ба Исо гуфт: «Эй Худовандо, вақте ки ба Подшоҳии Худ меояӣ, маро ба ёд ор».⁴³Аммо Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ, ба ту меғӯям, ки имрӯз бо ман дар бихишт хоҳӣ буд» (Луқо 23:39-43, забони арамей бо забони англисӣ).

Ҳамон тавре ки Марқӯс ва ҳам Луқо ба мо нишон медиҳанд, Подшоҳии Худо фавран пас аз кушта шудани Исо наомадааст:

⁴³Юсуф аз Аримот, узви барҷастаи шӯрои пирон, ки худаши интизори Малакути Худо буд, меояд ва далер мешавад... (Марқӯс 15:43).

⁵¹Ў аз Аримот, шаҳри яҳудиён буд, ки худаши низ интизори Малакути Худо буд (Луқо 23:51).

Чунон ки Юҳанно қайд мекунад, масеҳиён пас аз эҳё (1 Қўринтиён 15:50-55) дубора таваллуд мешаванд, то ба Малакути Худо ворид шаванд:

³Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту меғўям: агар кас аз олами боло таваллуд нашавад, Малакути Худоро дида наметавонад». ⁴Никӯдимус ба Ў гуфт: «Чӣ гуна одами пир таваллуд шуда метавонад? Оё метавонад бори дуҷум ба батни модараш даромада, таваллуд шавад?» ⁵Исо ҷавоб дод: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту меғўям: агар касе аз об ва Рӯҳ таваллуд нашавад, ба Малакути Худо дохил шуда наметавонад» (Юҳанно 3:3-5).

Танҳо халқи Худо Подшоҳии ниҳони пас аз ҳазорсолаи Худоро хоҳад дид.

Акнун, лутфан, минбаъд фаҳмед, ки пас аз эҳё шудани Исо, Ў боз дар бораи Подшоҳии Худо таълим дод:

³Ў инчунин пас аз ранҷу азобаш бо далелҳои бечунучарои зиёде худро зинда нишон дод ва дар давоми чил рӯз онҳоро дида, дар бораи чизҳои марбут ба Малакути Худо сухан гуфт (Аъмол 1:3).

Мавъизаҳои аввал ва охирина, ки Исо гуфт, дар бораи Подшоҳии Худо буданд! Исо ҳамчун қосид омад, то дар бораи он Подшоҳӣ таълим диҳад.

Исо инчунин ба Юҳаннои расул фармуд, ки дар бораи Подшоҳии ҳазорсолаи Худо, ки дар рӯи замин хоҳад буд, нависад. Ба он чизе, ки Ё ба Юҳанно фармуд, диққат диҳед:

⁴Ман ҷонҳои онҳоеро дидам, ки барои шаҳодати худ ба Исо ва барои каломи Худо сар бурида шуда буданд, ки ба ҳайвони ваҳшӣ ва пайкари он сачда накарда буданд ва нишони ўро бар пешони худ ва бар дастони худ нагирифта буданд. Ва онҳо бо Масеҳ ҳазор сол зиндагӣ карданд ва салтанат меронданд (Ваҳй 20:4).

Масеҳиёни аввал таълим медоданд, ки Подшоҳии ҳазорсолаи Худо дар рӯи замин хоҳад буд ва ҳукуматҳои ҷаҳонро иваз мекунад, чунон ки Китоби Муқаддас таълим медиҳад (нигаред ба Ваҳй 5:10, 11:15).

Чаро, агар Подшоҳии Худо ин қадар муҳим бошад, аксарият дар бораи он чандон нашунидаанд?

Қисман аз он сабаб, ки Исо онро як сир номид:

¹¹Ва Ё ба онҳо гуфт: «Ба шумо донишони асрори Малакути Худо ато шудааст, аммо ба онҳое ки дар берунанд, ҳама чиз бо масалҳо баён мешавад» (Марқус 4:11).

Ҳатто имрӯз ҳам Подшоҳии ҳақиқии Худо барои аксарият як сир аст, мисли қисми зиёди нақшаи Худо (инчунин ба китоби ройғони мо, онлайн дар ... нигаред) www.ccog.org унвон: [АСРОРИ НАҚШАИ ХУДО Чаро Худо чизеро офаридааст? Чаро Худо шуморо офаридааст?](http://www.ccog.org)).

Ҳамчунин ба назар гиред, ки Исо гуфта буд, ки анҷоми (давр) (ба зудӣ) БАЪД аз он ки Инҷили Малакут дар тамоми ҷаҳон ҳамчун ШОҲИД мавъиза карда мешавад, фаро хоҳад расид:

¹⁴Ва ин Инҷили Малакут дар тамоми ҷаҳон мавъиза хоҳад шуд, то барои ҳамаи халқҳо шаҳодате бошад; ва он гоҳ интиҳо фаро хоҳад расид (Матто 24:14).

Эълони Инчили Подшоҳии Худо муҳим аст ва бояд анҷом дода шавад **дар ин замонҳои охир...** Ин як «паёми хуб» аст, зеро он умеди воқеиро барои балоҳои башарият пешниҳод мекунад, новобаста аз он ки роҳбарони сиёсӣ метавонанд чӣ таълим диҳанд.

Агар шумо суҳанони Исоро ба назар гиред, бояд равшан бошад, ки калисои ҳақиқии масеҳӣ бояд ин Инчили Малакутро ҳоло эълон кунад. Ин бояд авлавияти асосии Калисо бошад. Ва барои дуруст анҷом додани ин кор, бояд аз якҷанд забон истифода шавад. Ин аст он чизе ки *Идома* Калисои Худо саъй мекунад, ки ин корро кунад. Ва аз ин рӯ, ин рисола ба дахҳо забон тарҷума шудааст.

Исо таълим медод, ки аксарият роҳи Ёро қабул намекунанд:

¹³ «Аз дарвозаи танг дароед; зеро дар васеъ аст ва роҳе, ки ба ҳалокат мебарад, васеъ аст, ва бисёриҳо аз он дохил мешаванд.¹⁴ Зеро танг аст он дар ва душвор аст он роҳе, ки ба ҳаёт мебарад, ва кам касон онро меёбанд (Матто 7:13-14).

Инчили Подшоҳии Худо ба ҳаёт мебарад!

Шояд қайд кардан ҷолиб бошад, ки гарчанде аксари масеҳиён аз ин ақида беҳабаранд, ки таъкиди Масеҳ ба мавъизаи Инчили Подшоҳии Худо буд, теологҳо ва таърихшиносони дунявӣ аксар вақт мефаҳмиданд, ки Китоби Муқаддас дар асл ҳаминро таълим медиҳад.

Бо вучуди ин, ҳуди Исо аз шогирдонаш интизор буд, ки Инчили Подшоҳии Худоро таълим диҳанд (Луқо 9:2,60). Азбаски Подшоҳии оянда бар асоси қонунҳои Худо хоҳад буд, он сулҳу осоиштагӣ ва шукуфой хоҳад овард ва итоат ба ин қонунҳо дар ин замон ба сулҳу осоиштагии ҳақиқӣ оварда мерасонад (Забур 118:165,172; Эфсӯсиён 2:15).

Ва ин хушхабари Малакут дар Навиштаҳои Аҳди Қадим маълум буд.

3. Оё Подшоҳӣ дар Аҳди Қадим маълум буд?

Мавъизаи аввалин ва охирини Исо эълон кардани Инҷили Подшоҳии Худоро дар бар мегирифт (Марқӯс 1:14-15; Аъмол 1:3).

Подшоҳии Худо чизест, ки яҳудиёни замони Исо бояд дар бораи он чизе медонистанд, чунон ки дар навиштаҳои муқаддаси онҳо, ки мо ҳоло онро Аҳди Қадим меномем, зикр шуда буд.

Дониёл дар бораи Салтанат таълим медиҳад

Дониёл пайғамбар навиштааст:

⁴⁰Ва салтанати чорум мисли оҳан қавӣ хоҳад буд, зеро оҳан ҳама чизро пора-пора мекунад; ва мисли оҳане, ки онро пора-пора мекунад, он салтанат ҳамаи дигарҳоро пора-пора хоҳад кард.⁴¹Дар ҳоле ки шумо пойҳо ва ангуштони поро, ки қисман аз гили кулолгар ва қисман аз оҳан буданд, дидед, салтанат тақсим хоҳад шуд; аммо қуввати оҳан дар он хоҳад буд, чунон ки шумо оҳанро бо гили сафолӣ омехта дидед.⁴²Ва чунон ки ангуштони пойҳо қисман аз оҳан ва қисман аз гил буданд, ончунон салтанат қисман қавӣ ва қисман нозук хоҳад буд.⁴³Тавре ки шумо оҳанро бо гили сафолӣ омехта дидед, онҳо бо тухми инсон омехта мешаванд; аммо онҳо ба якдигар часпида намешаванд, чунон ки оҳан бо гил омехта намешавад.⁴⁴Ва дар айёми ин подшоҳон Худои осмон салтанате барпо хоҳад кард, ки ҳаргиз nobуд нахоҳад шуд; ва ин салтанат ба қавми дигар воғуздор нахоҳад шуд; он ҳамаи ин салтанатҳоро пора-пора хоҳад кард ва nobуд хоҳад кард, ва то абад хоҳад истод (Дониёл 2:40-44).

¹⁸Аммо муқаддасони Худои Таоло салтанатро қабул хоҳанд кард ва то абад, то абад, салтанатро соҳиб хоҳанд шуд» (Дониёл 7:18).

²¹«Ман тамошо мекардам; ва ҳамон шох бар зидди муқаддасон ҷанг мекард ва бар онҳо ғолиб меомад,²²то он

даме ки Қадимтарин Рӯзҳо омад ва доварӣ ба ғоидаи муқаддасони Худои Таоло анҷом дода шуд ва замоне фаро расид, ки муқаддасон салтанатро соҳиб шаванд (Дониёл 7:21-22).

Аз Дониёл мо мефаҳмем, ки замоне фаро мерасад, ки Подшоҳии Худо салтанатҳои ин ҷаҳонро несту нобуд мекунад ва то абад боқӣ хоҳад монд. Мо инчунин мефаҳмем, ки авлиё дар қабули ин салтанат саҳми худро хоҳанд дошт.

Қисматҳои зиёди пешгӯиҳои Дониёл барои замони мо дар асри 21 мебошанд.^{сҮаср}.

Ба баъзе порчаҳои Аҳди Ҷадид диққат диҳед:

¹²«Даҳ шохе, ки ту дидӣ, даҳ подшоҳ ҳастанд, ки ҳанӯз салтанате ба даст наовардаанд, аммо барои як соат ҳамчун подшоҳон бо ҳайвони ваҳшӣ салтанат пайдо мекунанд.¹³Инҳо як фикр доранд ва қудрат ва салоҳияти худро ба ҳайвони ваҳшӣ медиҳанд.¹⁴«Онҳо бо Барра ҷанг хоҳанд кард, ва Барра бар онҳо ғолиб хоҳад омад, зеро ки Ё Худованди худовандон ва Подшоҳи подшоҳон аст; ва онҳое ки бо Ё ҳастанд, даъватшудагон, баргузидагон ва аминон мебошанд» (Ваҳй 17:12-14).

Пас, мо дар ҳам Аҳди Қадим ва ҳам Аҳди Ҷадид мафҳумро мебинем, ки подшоҳии заминии дар охири замон бо даҳ қисм вучуд хоҳад дошт ва Худо онро несту нобуд карда, подшоҳии Худо барқарор хоҳад кард.

Ишаъё дар бораи Салтанат таълим меод

Худо ба Ишаъё илҳом бахшид, ки дар бораи қисми аввали Подшоҳии Худо, салтанати ҳазорсола, ки бо номи ҳазорсола маъруф аст, чунин нависад:

¹Аз пояи Ёисой ҷӯбе берун хоҳад омад, ва шохе аз решаҳояш хоҳад сабзид.²Рӯҳи Худованд, рӯҳи ҳикмат ва

фаҳм, рӯҳи машварат ва қудрат, рӯҳи дониш ва тарси Худованд, бар Ў қарор хоҳад гирифт.

³Шодмони Ў аз тарси Худованд аст, ва Ў бо нигоҳи чашмонаш доварӣ нахоҳад кард, ва бо шунидани гӯшхояш қарор нахоҳад дод;⁴Балки Ў камбағалонро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва бо инсоф доварӣ хоҳад кард,

барои хоксорони замин; Ў заминро бо чӯби даҳонаш мезанад, ва бо нафаси лабонаш шариронро мекушад.⁵Адолат камарбанди камари Ў хоҳад буд, ва вафодорӣ камарбанди камари Ў хоҳад буд.

⁶«Гург бо барра зиндагӣ хоҳад кард, паланг бо бузича хоҳад хобид, гӯсола ва шербача ва гӯсфанди фарбеҳ якҷоя хоҳад буд; ва кӯдаки хурде онҳоро роҳнамой хоҳад кард».⁷Гов ва хирс алаф хоҳанд зад; бачаҳои онҳо якҷоя хоҳанд хобид; ва шер мисли гов коҳ хоҳад хӯрд.⁸Кӯдаки ширдеҳ дар назди сӯрохи мори афъӣ бозӣ хоҳад кард, ва кӯдаки аз шир ҷудошуда дасташро ба лонаи мори афъӣ хоҳад андохт.⁹Онҳо дар тамоми кӯҳи муқаддаси Ман зарар нахоҳанд расонд ва нобуд нахоҳанд кард, зеро замин аз дониши Худованд пур хоҳад буд, чунон ки обҳо баҳрро мепӯшонанд.

¹⁰«Ва дар он рӯз решае аз Ёисой хоҳад буд, ки барои қавмҳо байрақ хоҳад истод; зеро ки халқҳо Ўро хоҳанд ҷуст, ва макони истироҳати Ў ҷалол хоҳад ёфт» (Ишаъё 11:1-10).

Сабаби он ки ман инро қисми аввал ё марҳилаи аввали Подшоҳии Худо номидам, дар он аст, ки ин замоне аст, ки он ҷисмонӣ хоҳад буд (пеш аз замоне, ки шаҳри муқаддас, Ерусалими нав аз осмон фуруд меояд, Ваҳй 21) ва ҳазор сол давом хоҳад кард. Ишаъё ҷанбаи ҷисмонии ин марҳиларо тасдиқ кард, вақте ки ў бо ин суҳанон идома дод:

¹¹Дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Худованд дасти Худро бори дуюм дароз хоҳад кард, то ки боқимондаи қавми Худро, ки аз Ашшур ва Миср, аз Патрос ва Куш, аз Элом ва Шинор, аз Ҳамот ва ҷазираҳои баҳр боқӣ мондаанд, баргардонад.

¹²Ў барои халқҳо байрақ хоҳад бардошт, ва рондашудагони Исроилро ҳамъ хоҳад кард, ва парокандагони Яхудоро аз чор ғушаи замин ҳамъ хоҳад кард.¹³Ва ҳасади Эфроим аз байн хоҳад рафт, ва душманони Яхудо набуд хоҳанд шуд; Эфроим ба Яхудо ҳасад нахоҳад бурд, ва Яхудо ба Эфроим фишор нахоҳад овард.¹⁴Балки онҳо ба китфи фалиштиён ба самти ғарб парвоз хоҳанд кард; яқоя мардуми шарқро ғорат хоҳанд кард; дасти худро бар Адӯм ва Мӯоб хоҳанд гузошт; ва мардуми Аммон ба онҳо итоат хоҳанд кард.¹⁵Худованд забони баҳри Мисрро комилан набуд хоҳад кард; бо шамоли пурзӯри Худ мушташро бар болои дарё хоҳад афшонд, ва онро дар ҳафт ҷӯйбор хоҳад зад, ва одамонро бо пойафзоли хушк аз он убур хоҳад кард.¹⁶Барои боқимондаи қавми Ў, ки аз Ашшур боқӣ хоҳанд монд, роҳе хоҳад буд, чунон ки барои Исроил дар рӯзе ки аз замини Миср баромад, буд (Ишаъё 11:11-16).

Ишаъё низ илҳом гирифта буд, ки нависад:

²Акнун дар рӯзҳои охир чунин воқеъ хоҳад шуд, ки кӯҳи хонаи Худованд бар сари кӯҳҳо барқарор хоҳад шуд, ва аз теппаҳо баланд хоҳад шуд, ва ҳамаи халқҳо ба он ҷо хоҳанд омад.³Мардуми зиёде хоҳанд омад ва хоҳанд гуфт: «Биед, ба кӯҳи Худованд, ба хонаи Худои Яъқуб бароем; Ў роҳҳои Худро ба мо таълим хоҳад дод, ва мо дар роҳҳои Ў равона хоҳем шуд». **Зеро ки шарият аз Сион берун хоҳад омад** Ва каломи Худованд аз Ерусалим.⁴Ў дар миёни халқҳо доварӣ хоҳад кард, ва мардуми зиёдеро сарзаниш хоҳад кард; онҳо шамшерҳои худро ба омочҳо ва найзаҳои худро ба қалмоқҳои

дарахтон хоҳанд зад;**Миллат бар зидди миллат
шамшер нахоҳанд кашид, ва дигар ҷангро нахоҳанд
омӯхт...**¹¹Нигоҳи баланди одам паст хоҳад шуд, ғурури
одам ҳам хоҳад шуд, ва танҳо Худованд дар он рӯз
баланд хоҳад шуд (Ишаё 2:2-4,11).

Ҳамин тариқ, ин замони утопиявии сулҳ дар рӯи замин хоҳад буд.
Дар ниҳоят, ин абадӣ хоҳад буд ва Исо ҳукмронӣ мекунад. Бар
асоси Навиштаҳои Муқаддас (Забур 90:4; 92:1; Ишаё 2:11;
Ҳушаъ 6:2), Талмуди яҳудӣ таълим медиҳад, ки ин 1000 сол
давом мекунад (Талмуди Бобилӣ: Tractate Sanhedrin Folio 97a).

Ишаё илҳом гирифта буд, ки инчунин инҳоро нависад:

⁶Зеро ки барои мо кӯдаке таваллуд шудааст, ба мо писаре
дода шудааст; ва салтанат бар дӯши Ӯ хоҳад буд; ва номи
Ӯ аҷоиб, машваратчӣ, Худои қодир, падари ҷовидонӣ,
шоҳзодаи сулҳ номида хоҳад шуд.⁷Афзоиши салтанат ва
сулҳи Ӯ интиҳо нахоҳад дошт, бар тахти Довуд ва бар
салтанати Ӯ, то ки онро бо доварӣ ва адолат барқарор ва
мустаҳкам кунад, аз он вақт инҷониб ва то абад. Рашки
Худованди лашкарҳо инро ба амал хоҳад овард (Ишаё
9:6-7).

Диққат диҳед, ки Ишаё гуфта буд, ки Исо меояд ва подшоҳӣ бо
ҳукуматро барпо мекунад. Дар ҳоле ки бисёре аз онҳое, ки
Масеҳро эътироф мекунанд, ин порчаро, махсусан дар моҳи
декабри ҳар сол, иқтибос меоранд, онҳо майл доранд, ки ин
пешгӯӣ бештар аз он аст, ки Исо таваллуд мешавад, нодида
мегиранд. Китоби Муқаддас нишон медиҳад, ки Подшоҳии Худо
ҳукумате дорад, ки қонунҳо бар тобеон дорад ва Исо бар он
подшоҳ хоҳад буд. Ишаё, Дониёл ва дигарон инро пешгӯӣ
карданд.

Қонунҳои Худо роҳи муҳаббатанд (Матто 22:37-40; Юҳанно 15:10)
ва Малакути Худо бар асоси ин қонунҳо идора карда мешавад.
Аз ин рӯ, Малакути Худо, новобаста аз он ки чӣ қадар одамон дар
ҷаҳон онро мебинанд, бар асоси муҳаббат хоҳад буд.

Забурҳо ва ғайра

Худо на танҳо Дониёл ва Ишаёро илҳом бахшид, ки дар бораи Подшоҳии ояндаи Худо нависанд.

Ҳизқиёл илҳом гирифта навишт, ки онҳое аз **ҳамақабилаҳои Исроилиён** (на танҳо яҳудиён), ки дар замони Мусибати Бузург пароканда буданд, дар салтанати ҳазорсола ҷамъ хоҳанд шуд:

¹⁷Пас, бигӯед: «Худованд Худо чунин мегӯяд: Ман шуморо аз миёни қавмҳо ҷамъ хоҳам кард, шуморо аз кишварҳое ки дар он ҷо пароканда шудаед, ҷамъ хоҳам кард, ва замини Исроилро ба шумо хоҳам дод». ¹⁸Ва онҳо ба он ҷо хоҳанд рафт, ва ҳамаи чизҳои зишт ва зишти онро аз он ҷо хоҳанд бурд. ¹⁹Он гоҳ ба онҳо як дил хоҳам дод, ва рӯҳи наве дар онҳо хоҳам гузошт, ва дили сангинро аз ҷисми онҳо берун хоҳам овард, ва ба онҳо дили ғӯштӣ хоҳам дод, ²⁰то ки онҳо бар тибқи фароизи Ман рафтор кунанд ва аҳкоми Маро риоя кунанд ва онҳоро ба амал оваранд; ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд. ²¹Аммо онҳое ки дилашон ба хоҳишҳои зишт ва зишти худ пайравӣ мекунад, Ман барои аъмоли онҳо ба сари худашон подош хоҳам дод», мегӯяд Худованд Худо. (Ҳизқиёл 11:17-21).

Насли қабилаҳои Исроил дигар пароканда нахоҳанд шуд, балки ба қонунҳои Худо итоат хоҳанд кард ва аз хӯрдани чизҳои зишт даст хоҳанд кашид (Ибодат 11; Такрори Шариат 14).

Ба оятҳои зерини Забур дар бораи хушхабари Малакути Худо диққат диҳед:

²⁷Ҳамаи ақсои дунё Худовандро ба ёд хоҳанд овард ва ба сӯи Ў рӯй хоҳанд овард, ва ҳамаи қабилаҳои халқҳо пеши Ту сачда хоҳанд кард. ²⁸Зеро ки салтанат аз они Худованд аст, ва Ў бар халқҳо ҳукмронӣ мекунад (Забур 22:27-28).

⁶Тахти Ту, эй Худо, то абад аст; асои адолат асои подшоҳии Ту аст. (Забур 45:6)

¹Эй тамоми замин, ба Худованд суруди наве бихонед! Ба Худованд бихонед, эй тамоми аҳли замин.²Ба Худованд суруд хонед, исми Ёро муборак гӯед; башорати наҷоти Ёро рӯз ба рӯз эълон кунед.³Ҷалоли Ёро дар миёни халқҳо эълон кунед, мӯъҷизаҳои Ёро дар миёни ҳамаи қавмҳо. (Забур 96:1-3; инчунин нигаред ба 1 Вақоеънома 16:23-24)

¹⁰Эй Худованд, ҳамаи аъмоли Ту Туро ҳамду сано хоҳанд гуфт, ва парастандагони Ту Туро муборак хоҳанд гуфт.¹¹Онҳо дар бораи ҷалоли подшоҳии Ту сухан хоҳанд гуфт, ва дар бораи қудрати Ту сухан хоҳанд гуфт,¹²То ки ба банӣ-одам аъмоли қудратманди Ёро, ва кибриёи ҷалоли салтанати Ёро маълум кунад.¹³Подшоҳии Ту подшоҳии абадӣ аст, ва салтанати Ту то абад, насл ба насл, пайдор хоҳад монд (Забур 145:10-13).

Нависандагони гуногун дар Аҳди Қадим низ дар бораи ҷанбаҳои салтанат навиштаанд (масалан, Ҳизқиёл 20:33; Убадё 21; Мико 4:7).

Пас, вақте ки Исо таълим додани Инҷили Подшоҳии Худоро сар кард, шунавандагони наздики Ё бо мафҳуми асосӣ каме ошно буданд.

4. Оё расулон Инчили Подшоҳиро таълим медоданд?

Гарчанде бисёриҳо чунин рафтор мекунанд, ки гӯё Инчил танҳо хабари хуш дар бораи шахсияти Исо аст, дар асл пайравони Исо Инчили Подшоҳии Худоро таълим медоданд. Ин паёмест, ки Исо овардааст.

Павлуси расул дар бораи Подшоҳии Худо ва Исо навиштааст:

⁸Ва ӯ ба ибодатхона даромада, се моҳ бо ҷасорат сухан ронд ва дар бораи корҳои Малакути Худо баҳсу мунозира ва далелҳо овард (Аъмол 19:8).

²⁵Ва акнун ман медонам, ки ҳамаи шумо, ки дар миёни шумо рафта, Малакути Худоро мавъиза кардаед (Аъмол 20:25).

²³Пас, вақте ки онҳо барои ӯ рӯзеро таъин карданд, бисёриҳо ба манзилаш назди ӯ омаданд, ки ӯ ба онҳо дар бораи Подшоҳии Худо шарҳ дод ва ботантана шаҳодат дод ва аз субҳ то шом онҳоро дар бораи Исо аз Тавроти Мусо ва пайғамбарон бовар кунонд...³¹Малакути Худоро

мавъиза мекард ва бо тамоми далерӣ дар бораи Исои Масеҳи Худованд таълим медод, ва касе ӯро манъ намекард (Аъмол 28:23,31).

Диққат диҳед, ки Подшоҳии Худо танҳо дар бораи Исо нест (гарчанде ки Ӯ қисми асосии он аст), зеро Павлус низ дар бораи Исо алоҳида аз он чизе ки дар бораи Подшоҳии Худо таълим медод, таълим медод.

Павлус онро Инчили Худо низ номид, аммо ин ҳоло ҳам Инчили Подшоҳии Худо буд:

⁹...мо ба шумо Инчили Худоро мавъиза кардем...¹²то ки шумо сазовори Худое ки шуморо ба Малакути Худ ва ҷалоли Худ даъват мекунад, рафтор кунед (1 Таслӯникиён 2:9,12).

Павлус онро инчунин Инчили Масеҳ номид (Румиён 1:16). «Паёми нек»-и Исо, паёме, ки Ӯ таълим медод.

Ба назар гиред, ки ин танҳо Инчил дар бораи шахсияти Исои Масеҳ ё танҳо дар бораи наҷоти шахсӣ набуд. Павлус гуфт, ки Инчили Масеҳ итоат ба Исо, бозгашти Ӯ ва довариҳои Худоро дар бар мегирад:

⁶... Худо ба онҳое, ки шуморо азоб медиҳанд, бо азоб подош диҳад,⁷ва ба шумо, ки азоб мекашед, бо мо оромӣ бахшад, вақте ки Исои Масеҳи Худованд бо фариштагони пурқудрати Худ аз осмон зоҳир шавад,⁸дар оташи фурӯзон аз онҳое ки Худоро намешиносанд ва аз онҳое ки ба Инчили Худованди мо Исои Масеҳ итоат намеkunанд, интиқом мегирад.⁹Инҳо аз ҳузури Худованд ва аз ҷалоли қудрати Ӯ бо ҳалокати абадӣ ҷазо дода хоҳанд шуд,¹⁰вақте ки Ӯ дар он рӯз меояд, то ки дар муқаддасони Худ ҷалол ёбад ва дар байни ҳамаи имондорон мафтун гардад, зеро ки шаҳодати мо дар байни шумо имон оварда шуда буд (2 Таслӯникиён 1:6-10).

Аҳди Ҷадид нишон медиҳад, ки Подшоҳӣ чизест, ки мо онро қабул хоҳем кард, на ин ки мо ҳоло онро пурра соҳиб ҳастем:

²⁸мо салтанатеро қабул мекунем, ки онро намеларзад (Ибриён 12:28).

Мо ҳоло метавонем қисми Малакути Худо буданро дарк кунем ва интизор шавем, аммо мо ҳанӯз пурра ба он ворид нашудаем.

Павлус ба таври мушаххас тасдиқ кард, ки шахс пурра ба Малакути Худо ҳамчун инсони миранда дохил намешавад, чунон ки ин рӯй медиҳад. *баъд аз* 3:

⁵⁰Акнун, эй бародарон, ҳаминро мегӯям, ки гӯшт ва хун наметавонанд вориси Малакути Худо шаванд, ва фано вориси бефаной намешавад. ⁵¹Инак, ман ба шумо сирре мегӯям: ҳамаи мо нахоҳем хобид, балки ҳамаамон тағйир хоҳем ёфт, ⁵²дар як лаҳза, дар як мижа задан, ҳангоми садои карнайи охирин. Зеро карнай садо хоҳад дод, ва мурдагон бефано эҳёе хоҳанд шуд, ва мо тағйир хоҳем ёфт (1 Қўринтиён 15:50-52).

¹Пас, туро ба ҳузури Худо ва Исои Масеҳи Худованд, ки зиндагон ва мурдагонро дар зуҳури Худ ва Малакути Худ доварӣ хоҳад кард, амр медиҳам.

(2 Тимотиюс 4:1)

Павлус на танҳо инро таълим медод, балки инчунин гуфт, ки Исо Подшоҳиро ба Худои Падар месупорад:

²⁰Аммо акнун Масеҳ аз мурдагон эҳёе шудааст ва аввалин самари мурдагон гардидааст. ²¹Зеро, чунон ки мамот ба воситаи инсон омад, эҳёеи мурдагон низ ба воситаи инсон омад. ²²Зеро, чунон ки дар Одам ҳама мемиранд, ончунон дар Масеҳ ҳама зинда хоҳанд шуд. ²³Аммо ҳар яке бо навбати худ: Масеҳ аввалин, баъд онҳое ки аз они Масеҳ ҳастанд дар вақти омадани Ё. ²⁴Баъд аз он охир фаро мерасад, вақте ки Ё Подшоҳиро ба Худои Падар

месупорад, вақте ки ба ҳама гуна ҳукмронӣ ва ҳама гуна қудрат ва қувват хотима медиҳад.²⁵Зеро Ё бояд салтанат ронад, то даме ки ҳамаи душманонро зери пойҳои Худ қарор диҳад (1 Қўринтиён 15:20-25).

Павлус инчунин таълим дод, ки золимон (вайронкунандагони аҳком) Малакути Худоро мерос нахоҳанд гирифт:

⁹Оё намедонед, ки золимон вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд? Фирефта нашавед. На зинокорон, на бутпарастон, на фосиқон, на ҳамчинсгароён, на бачабозон,¹⁰на дуздон, на тамаъкорон, на мастон, на бадгӯён ва на ғоратгарон Малакути Худоро мерос нахоҳанд гирифт (1 Қўринтиён 6:9-10).

¹⁹Акнун корҳои ҷисм маълум аст, ки инҳоянд: зино, фисқ, нопокӣ, фисқ,²⁰бутпарастӣ, ҷодугарӣ, нафрат, низоъ, ҳасад, шиддати ҳашм, худхоҳӣ, ихтилофҳо, бидъатҳо,²¹ҳасад, куштор, мастӣ, айшу ишрат ва ғайра; ки дар ин бора ба шумо пешакӣ мегӯям, чунон ки ба шумо дар гузашта гуфта будам, ки онҳое ки чунин корҳоро мекунанд, Малакути Худоро мерос нахоҳанд гирифт (Ғалотиён 5:19-21).

⁵Зеро инро медонед, ки ҳеҷ як зинокор, ё нопок, ё тамаъкор, ки бутпараст аст, дар Малакути Масеҳ ва Худо мерос надорад (Эфсӯсиён 5:5).

Худо меъёрҳо дорад ва барои ворид шудан ба Подшоҳии Ё аз гуноҳ тавба карданро талаб мекунад. Павлуси расул хушдор дод, ки баъзеҳо таълим намедиҳанд, ки Инчили Исо ҷавоб аст, аммо дигаре ин аст:

³Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва Худованди мо Исои Масеҳ бар шумо бод,⁴Ки Худро барои гуноҳҳои мо фидо кард, то ки моро аз ин замони шарир, мувофиқи иродаи Худо ва Падари мо, раҳо кунад,⁵Ўро то абад ҷалол бод. Омин.⁶Ман ҳайронам, ки шумо ин қадар зуд аз

Он ки шуморо бо файзи Масеҳ даъват кардааст, ба башорати дигар рӯй мегардонед,⁷ки ин чизи дигаре нест; балки баъзеҳо шуморо ба изтироб меоранд ва меҳоҳанд Инчили Масеҳро таҳриф кунанд.⁸Аммо ҳатто агар мо ё фариштае аз осмон ба шумо Инчили дигареро, ки мо ба шумо мавъиза кардаем, мавъиза кунем, бигзор ӯ лаънат шавад.⁹Чунон ки мо қаблан гуфта будем, ҳоло боз меӯям: агар касе ба шумо Инчили дигареро, ки шумо қабул кардаед, мавъиза кунад, бигзор малъун бошад. (Ғалотиён 1:3-9)

³Аммо ман метарсам, ки мабодо ба таври ногаҳонӣ, чунон ки мор Ҳавворо бо макри худ фиреб дод, ақли шумо аз самими Масеҳ фосид шавад.⁴Зеро агар касе биёяд, Исои дигареро мавъиза кунад, ки мо онро мавъиза накардаем, ё агар шумо рӯҳи дигареро қабул кунед, ки онро нагирифтаед, ё Инчили дигареро қабул кунед, ки онро қабул накардаед, шумо метавонед онро таҳаммул кунед! (2 Қўринтиён 11:3-4)

Инчили «дигар» ва «фарқкунанда», дар асл дурӯғ, чӣ буд?

Инчили дурӯғин қисмҳои гуногун дорад.

Умуман, Инчили бардурӯғ ин бовар кардан ба он аст, ки шумо набояд ба Худо итоат кунед ва дар ҳақиқат кӯшиш кунед, ки ба роҳи Ё содиқона зиндагӣ кунед ва дар айни замон иддао мекунад, ки Ёро мешиносед (нигаред ба Матто 7:21-23). Он майл ба худҳоӣ дорад.

Мор Ҳавворо тақрибан 6000 сол пеш фиреб дод, ки ба Инчили бардурӯғ дода шавад (Ҳастӣ 3) — ва аз он вақт инҷониб одамон бовар доранд, ки онҳо аз Худо беҳтар медонанд ва бояд неки ва бадири барои худ муайян кунанд. Бале, пас аз омадани Исо, номи Ё аксар вақт ба Инчилҳои гуногуни бардурӯғ пайваست мешуд — ва ин идома дорад ва то замони Антихристи охирин идома хоҳад ёфт.

Акнун, дар замони Павлуси расул, Инчили бардурӯғ асосан омехтаи гностикӣ/мистикии ҳақиқат ва хато буд. Гностикҳо асосан боварӣ доштанд, ки дониши махсус барои ба даст овардани фаҳмиши рӯҳонӣ, аз ҷумла наҷот, зарур аст. Гностикҳо майл доштанд, ки боварӣ дошта бошанд, ки коре, ки ҷисм мекунад, аҳамияти хосе надорад ва онҳо дар масъалаҳои ба монанди рӯзи шанбеи ҳафтум ба итоат ба Худо муҳолифат мекарданд. Яке аз чунин пешвоёни бардурӯғ Шимъӯни Магус буд, ки Петруси расул ӯро сарзаниш/огоҳ кард (Аъмол 8:18-21).

Аммо осон нест

Аҳди Ҷадид нишон медиҳад, ки Филиппус Подшоҳии Худоро таълим меод:

⁵Он гоҳ Филиппус ба шаҳри Сомария рафт ва ба онҳо Масеҳро мавъиза кард...¹²онҳо ба Филиппус бовар карданд, вақте ки ӯ дар бораи Подшоҳии Худо мавъиза мекард... (Аъмол 8:5,12).

Бо вуҷуди ин, Исо, Павлус ва шогирдон таълим меоданд, ки ворид шудан ба Малакути Худо осон нест:

²⁴Ва Исо дид, ки вай саҳт ғамгин шуд, гуфт: «Ба Малакути Худо даромадани сарватдорон чӣ қадар душвор аст!»²⁵Зеро аз сӯрохи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватманд ба Малакути Худо дохил шавад».

²⁶Ва онҳое ки шуниданд, гуфтанд: «Пас кӣ метавонад наҷот ёбад?»

²⁷Аммо Ӯ гуфт: «Он чи барои одамон ғайриимкон аст, барои Худо имконпазир аст» (Луқа 18:24-27).

²²«Мо бояд бо мусибатҳои бисёр ба Малакути Худо дохил шавем» (Аъмол 14:22).

³Эй бародарон, мо бояд ҳамеша барои шумо Худоро шукр гӯем, чунон ки ҳаст.

муносиб аст, зеро имони шумо бағоят афзоиш меёбад ва муҳаббати ҳар яки шумо нисбат ба якдигар афзун мешавад.⁴то ки мо дар калисоҳои Худо ба шумо фаҳр кунем, барои сабр ва имони шумо дар ҳамаи таъқибот ва андӯхҳое, ки аз сар мегузаронед,⁵ки ин далели равшани довари одилонаи Худост, то ки шумо сазовори Малакути Худо ҳисоб ёбед, ки барои он низ азоб мекашед;⁶зеро ки дар назари Худо одилона аст, ки ба онҳое ки шуморо азоб медиҳанд, бо азоб ҷавоб диҳад,⁷ва ба шумо, ки азоб мекашед, бо мо оромӣ бахшад, вақте ки Исои Масеҳ аз осмон бо фариштагони пурқудрати Худ зоҳир мешавад (2 Таслӯникиён 1:3-7).

Аз сабаби душвориҳои ин замон, танҳо баъзеҳо дар ин замон даъват ва интиҳоб шудаанд, то қисми он бошанд (Матто 22:1-14; Юҳанно 6:44; Ибриён 6:4-6). Дигарон баъдтар номида мешаванд, зеро Китоби Муқаддас нишон медиҳад, ки «онҳое, ки дар рӯҳ гумроҳ шудаанд, ба фаҳмиш хоҳанд омад ва онҳое, ки шикоят мекунанд, таълимотро хоҳанд омӯхт» (Ишаъё 29:24).

Петруси расул таълим меод, ки Подшоҳӣ абадӣ аст ва ба Инҷили Худо бояд бодикқат итоат кард, вагарна доварӣ хоҳад буд:

¹⁰Пас, эй бародарон, боз ҳам бештар саъю кӯшиш кунед, то даъват ва интиҳоби худро устувор гардонед, зеро агар ин корхоро кунед, ҳаргиз пешпо нахоҳед хӯрд;¹¹зеро ки бо ин роҳ ба Малакути абадии Худованд ва Начотдиҳандаи мо Исои Масеҳ барои шумо ба таври фаровон роҳ кушода хоҳад шуд (2 Петрус 1:10-11).

¹⁷Зеро вақти он расидааст, ки доварӣ аз хонаи Худо оғоз шавад; ва агар аввал аз мо сар шавад, пас оқибати онҳое ки ба Инҷили Худо итоат намекунанд, чӣ гуна хоҳад буд? (1 Петрус 4:17).

Китобҳои охири Китоби Муқаддас ва Салтанат

Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки «Худо муҳаббат аст» (1 Юҳанно 4:8,16) ва Исо Худо аст (Юҳанно 1:1,14) — Подшоҳи Худо хоҳад дошт, ки муҳаббат аст ва қонунҳояш муҳаббатро дастгирӣ мекунад, на нафратро (нигаред ба Ваҳй 22:14-15).

Китоби Муқаддас инчунин нишон медиҳад, ки Худо фариштаеро мефиристад, ки Инчили абадии Подшоҳии Худоро эълон мекунад (Ваҳй 14:6-7) ва сипас фариштаи дигареро мефиристад, то қайд кунад, ки сарфи назар аз он ки Бобил бузург ба назар мерасад, фуру меафтад (Ваҳй 14:8-9). Ин паёмро тасдиқи фавқуттабии Инчил хоҳанд буд, ки ҷаҳон қаблан ҳамчун шоҳид қабул карда буд ва омилҳои "издиҳомии бузург"-е хоҳанд буд, ки дар охир ба назди Худо меоянд (Ваҳй 7:9-14). Бар хилофи қудрати ниҳии Бобил, ки пайдо мешавад ва фуру меравад (нигаред ба Ваҳй 18:1-18), марҳилаи ниҳии Подшоҳии Худо абадӣ давом мекунад:

¹⁵Он гоҳ фариштаи ҳафтум карнай навохт: Ва дар осмон овозҳои баланде баланд шуданд, ки мегуфтанд: «Салтанати ин ҷаҳон салтанатҳои Худованди мо ва Масеҳи Ё гардидаанд ва Ё то абад салтанат хоҳад ронд!» (Ваҳй 11:15).

Исо дар подшоҳӣ ҳукмронӣ хоҳад кард! Ва Китоби Муқаддас ду унвонҳои Ёро ошкор мекунад:

¹⁶Ва бар либос ва бар рони Ё номе навишта шудааст: Подшоҳи подшоҳон ва Худованди худовандон» (Ваҳй 19:16).

Аммо оё танҳо Исо подшоҳӣ хоҳад кард? Ба ин порча диққат диҳед:

⁴Ва ман тахтҳоро дидам ва онҳо бар онҳо нишаста буданд ва доварӣ ба онҳо супурда шуда буд. Сипас ман ҷонҳои онҳоро дидам, ки барои шаҳодати худ ба Исо ва барои каломии Худо сар бурида шуда буданд, ки ба ҳайвони ваҳшӣ ва пайкари он сачда накарда буданд ва нишони

ӯро бар пешони худ ва дастони худ нагирифта буданд. Ва онҳо бо Масеҳ ҳазор сол зиндагӣ карданд ва подшоҳӣ карданд...⁶Хушбахт ва муқаддас аст касе ки дар эҳёи аввал саҳм дорад. Мамоти дуҷум бар чунин одамон қудрат надорад, балки онҳо қоҳинони Худо ва Масеҳ хоҳанд буд ва бо Ӯ ҳазор сол салтанат хоҳанд ронд (Ваҳй 20:4,6).

Масеҳиёни ҳақиқӣ барои ҳукмронӣ бо Масеҳ ба муддати ҳазор сол эҳё хоҳанд шуд! Подшоҳӣ абадӣ хоҳад буд (Ваҳй 11:15), аммо ҳукмронӣ бо аввалин муқаддасони эҳёшуда, ки дар Ваҳй 20:6 зикр шудаанд, танҳо як ҳазор сол давом кард. Аз ин рӯ, ман инро қаблан ҳамчун марҳилаи аввали подшоҳӣ - марҳилаи ҷисмонӣ, ҳазорсола, бар ҳилофи марҳилаи ниҳой ва рӯҳонӣ, номидам.

Дар китоби Ваҳй якчанд рӯйдодҳо номбар шудаанд, ки байни марҳилаи ҳазорсола ва марҳилаи ниҳоии Подшоҳии Худо рух медиҳанд:

⁷Акнун, вақте ки ҳазор сол ба охир мерасад, Шайтон аз зиндони худ озод карда мешавад⁸ва берун хоҳад рафт, то халқҳоеро, ки дар чор ғӯшаи замин ҳастанд, яъне Яъҷуч ва Маъҷучро фиреб диҳад, то онҳоро барои ҷанг ҷамъ оварад, ки шумораи онҳо мисли реғи баҳр аст...¹¹Ва тахти бузурги сафед ва Нишинандаи онро дидам, ки замин ва осмон аз рӯи Ӯ ғурехтанд, ва ҷое барои онҳо ёфт нашуд.¹²Ва ман мурдагонро, хурду бузургро, дар пеши Худо истода дидам, ва китобҳо кушода шуданд. Ва китоби дигаре кушода шуд, ки Китоби Ҳаёт аст. Ва мурдагон мувофиқи аъмолашон, мувофиқи он чи дар китобҳо навишта шуда буд, доварӣ карда шуданд.¹³Баҳр мурдагонро, ки дар он буданд, дод, ва мамот ва дӯзах мурдагонро, ки дар онҳо буданд, доданд; ва ҳар яке мувофиқи аъмолаш доварӣ карда шуд.¹⁴Сипас марг ва дӯзах ба қўли оташ партофта шуданд. Ин марги дуҷум

аст.¹⁵Ва ҳар касе, ки дар Китоби Ҳаёт навишта нашудааст, ба кӯли оташ андохта шуд (Ваҳй 20:7-8, 11-15).

Китоби Ваҳй нишон медиҳад, ки марҳилаи баъдии салтанат пас аз ҳукмронии ҳазорсола ва пас аз марғи дуҷуми онҳое, ки тавба ва роҳҳои Худоро ба таври доимӣ рад мекунанд, фаро мерасад:

¹Акнун ман осмони нав ва замини навро дидам, зеро осмони аввала ва замини аввала гузашт ва баҳри дигар набуд.²Он гоҳ ман, Юҳанно, шаҳри муқаддас, Ерусалими навро дидам, ки аз осмон аз ҷониби Худо фуруд меомад, ва мисли арӯсе, ки барои шавҳараш оро дода шудааст, муҳайё шуда буд.³Ва овози баланде аз осмон шунидам, ки мегӯяд: «Инак, хаймаи Худо бо одамон аст, ва Ў бо онҳо сокин хоҳад шуд, ва онҳо қавми Ў хоҳанд буд; Худи Худо бо онҳо хоҳад буд ва Худои онҳо хоҳад буд».⁴Ва Худо ҳар ашкро аз чашмони онҳо пок хоҳад кард; дигар мамот ва андӯҳ ва гиря нахоҳад буд; дигар дард нахоҳад буд, зеро чизҳои пештара гузаштаанд» (Ваҳй 21:1-4).

¹Ва ў ба ман дарёи софи оби ҳаётро нишон дод, ки мисли булӯр шаффоф буд ва аз тахти Худо ва Барра берун меомад.²Дар миёнаи кӯчаи он, дар ду тарафи дарё, дарахти ҳаёт буд, ки дувоздаҳ мева медод, ва ҳар дарахт ҳар моҳ меваи худро медод. Барғҳои дарахт барои шифои халқҳо буданд.³Ва дигар лаънат нахоҳад буд, балки тахти Худо ва Барра дар он хоҳад буд, ва бандагони Ў ба Ў хизмат хоҳанд кард.⁴Онҳо рӯи Ўро хоҳанд дид, ва исми Ў бар пешониҳояшон хоҳад буд.⁵Дар он ҷо шаб нахоҳад буд: онҳо ба ҷароғ ва нури офтоб ниёз надоранд, зеро Худованд Худо ба онҳо нур мебахшад. Ва онҳо то абад салтанат хоҳанд ронд (Ваҳй 22:1-5).

Диққат диҳед, ки ин салтанат, кибаъд азҳазор сол, бандагони Худоро дар бар мегирад ва то абад давом мекунад. Шаҳри Муқаддас, ки дар осмон омода шудааст, осмонро тарк карда, ба замин фуруд меояд. Ин оғози марҳилаи ниҳии Подшоҳии Худост. Замони дигар дард ва ранҷ нест!

Ҳалимон заминро (Матто 5:5) ва ҳама чизро (Ваҳй 21:7) мерос хоҳанд гирифт. Замин, аз ҷумла Шаҳри Муқаддасе, ки дар он хоҳад буд, беҳтар хоҳад буд, зеро роҳҳои Худо амалӣ хоҳанд шуд. Дарк кунед, ки:

⁷Афзоиши салтанат ва озоиштагии Ё интиҳо нахоҳад дошт (Ишаъё 9:7).

Аён аст, ки пас аз оғози марҳилаи ниҳони Подшоҳии Худо рушд хоҳад ёфт, зеро ҳама ба ҳукумати Худо итоат хоҳанд кард.

Ин як давраи пурифтихортарин хоҳад буд:

⁹Аммо, чунон ки навишта шудааст: «Чашм надидааст ва гӯш нашунидааст ва ба дили инсон наомадааст, ки Худо барои дӯстдорони Худ муҳайё кардааст».¹⁰Аммо Худо онҳоро ба мо тавассути Рӯҳи Худ ошкор кардааст (1 Қўринтиён 2:9-10).

Ин замони муҳаббат, шодӣ ва тасаллии абадӣ аст. Ин як замони афсонавӣ хоҳад буд! Подшоҳии Худо абадияти бениҳоят беҳтарро фароҳам меорад. Оё шумо намехоҳед, ки дар он саҳми худро гузоред?

5. Сарчашмаҳои берун аз Аҳди Ҷадид Подшоҳии Худоро таълим методданд

Оё профессорони аввали Масеҳ фикр мекарданд, ки онҳо бояд Инҷили Малакути Худоро мавъиза кунанд?

Бале.

Солҳо пеш, дар лексияи профессор Барт Эрман аз Донишгоҳи Каролинаи Шимоли, ӯ борҳо ва дуруст таъкид карда буд, ки бар хилофи аксари масеҳиёни имрӯза, Исо ва пайравони аввалини ӯ Подшоҳии Худоро эълон мекарданд. Гарчанде ки фаҳмиши умумии доктор Эрман дар бораи масеҳият аз фаҳмиши...*Идома* Агар ба Калисои Худо муроҷиат кунем, мо розӣ мешавем, ки Инҷили Малакут он чизест, ки Исо худаш эълон карда буд ва пайравонаш ба он бовар мекарданд. Мо инчунин розӣ мешавем, ки бисёре аз онҳое, ки имрӯз масеҳиятро меноманд, инро намефаҳманд.

Қадимтарин навиштаҷот ва мавъизаи пас аз Аҳди Ҷадид, ки то ҳол ҷифз шудааст

Подшоҳии Худо қисми муҳими он чизе буд, ки иддао мешавад «қадимтарин мавъизаи пурраи масеҳӣ, ки то кунун боқӣ мондааст» (Холмс М.В. Хутбаи қадимаи масеҳӣ. Падарони апостолӣ: матнҳои юнонӣ ва тарҷумаҳои англисӣ, нашри 2-юм. Бейкер Букс, Гранд Рапидс, 2004, саҳ. 102). Ин *Мавъизаи масеҳии қадимин* изҳоротро дар бораи салтанат дар бар мегирад:

^{5:5} Ҳамчунин шумо, эй бародарон, медонед, ки будубоши мо дар ҷаҳони ҷисм ночиз ва гузаранда аст, аммо ваъдаи Масеҳ бузург ва аҷоиб аст: дар подшоҳии оянда ва ҳаёти ҷовидонӣ ором хоҳад ёфт.

Изҳороти боло нишон медиҳад, ки подшоҳӣ ҳоло нест, балки меояд ва абадӣ хоҳад буд. Ғайр аз ин, дар ин мавъизаи қадимӣ гуфта мешавад:

^{6:9}Агар ҳатто чунин одамони одил бо аъмоли одилонаи худ натавонанд фарзандони худро наҷот диҳанд, пас, агар мо таъмиди худро пок ва беайб нигоҳ надорем, чӣ кафолате барои дохил шудан ба Подшоҳии Худо дорем? Ё агар мо аъмоли муқаддас ва одилона надошта бошем, кӣ моро ҳимоят мекунад?^{9:6}Пас, биёед якдигарро дӯст дорем, то ки ҳамаамон ба Малакути Худо дохил шавем.^{11:7}Аз ин рӯ, агар мо бидонем, ки дар назари Худо чӣ дуруст аст, мо ба подшоҳии Ӯ ворид мешавем ва ваъдаҳоро мегирем, ки «гӯш нашунидааст ва чашм надидааст ва дили инсон тасаввур накардааст».

^{12:1}Пас, биёед соат ба соат Малакути Худоро бо муҳаббат ва адолат интизор шавем, зеро рӯзи зуҳури Худоро намедонем.^{12:6}мегӯяд: «Подшоҳии Падари Ман биёяд».

Изҳороти дар боло овардашуда нишон медиҳанд, ки муҳаббат тавассути зиндагии дуруст зарур аст, мо ҳанӯз ба Малакути Худо ворид нашудаем ва он пас аз рӯзи зуҳури Худо, яъне пас аз бозгашти Исо, рух медиҳад. Ин Малакути Падар аст ва Малакути он танҳо Исо нест.

Қолиб аст, ки қадимтарин мавъизаи зоҳиран масеҳӣ, ки Худо ба он иҷозат додааст, ки боқӣ монад, ҳамон Малакути Худоро таълим медиҳад, ки Аҳди Ҷадид таълим медиҳад ва *Идома*Калисои Худо ҳоло таълим медиҳад (имкон дорад, ки он аз Калисои воқеии Худо бошад, аммо дониши маҳдуди ман дар забони юнонӣ қобилияти маро барои изҳори қатъии бештар маҳдуд мекунад).

Роҳбарони калисо дар асри дуюм ва Инҷили Салтанат

Бояд қайд кард, ки дар аввали 2nd дар асри гузашта Папий, шунавандаи Юҳанно ва дӯсти Поликарп ва аз ҷониби католикҳои

румӣ авлиё ҳисобида мешуд, салтанати ҳазорсоларо таълим медод. Евсевий қайд кард, ки Папий таълим медод:

... пас аз эҳё аз мурдагон ҳазорсола хоҳад буд, вақте ки салтанати шахсии Масеҳ дар ин замин барқарор хоҳад шуд. (Порчаҳои Папий, VI. Инчунин нигаред ба Евсевий, Таърихи Калисо, Китоби 3, XXXIX, 12)

Папий таълим медод, ки ин замони фаровонии бузург хоҳад буд:

Ба ҳамин монанд, [Ў гуфт] ки як донаи гандум даҳ дона ҳосил медиҳад

ҳазор хӯша ва ҳар хӯша даҳ ҳазор дон дошта бошад ва ҳар дон даҳ фунт орди шаффоф, холис ва хуб диҳад; ва себ, тухмиҳо ва алаф ба миқдори якхела ҳосил диҳанд; ва ҳамаи ҳайвонот, ки танҳо аз маҳсулоти замин ғизо мегирифтанд, сулҳчӯ ва ҳамоҳанг хоҳанд шуд ва ба инсон комилан итоат мекунанд.” [Шаҳодатномаи ин чизҳоро Папий, марди қадимӣ, ки дар чоруми китобҳои ӯ шундаи Юҳанно ва дӯсти Поликарп буд, хаттӣ додааст; зеро панҷ китобро ӯ навиштааст...] (Порчаҳои Папий, IV)

Баъд аз Аҳди ҚадидНома ба Қўринтиёнизаҳорот:

^{42:1-3} Ҳаввориён Инчилро барои мо аз ҷониби Худованд Исои Масеҳ қабул карданд; Исои Масеҳ аз ҷониби Худо фиристода шудааст. Пас, Масеҳ аз Худост ва ҳаввориён аз Масеҳ ҳастанд. Пас, ҳарду бо иродаи Худо бо тартиби муайян омадаанд. Пас, онҳо вазифадор шуданд ва бо эҳёи Худованди мо Исои Масеҳ комилан итминон пайдо карданд ва дар каломи Худо бо итминони комил аз Рӯҳулқудс тасдиқ шуданд, онҳо бо хушхабаре, ки Малакути Худо меояд, бароманд.

Поликарпи Смирна пешвои масеҳии аввалин буд, ки инчунин шогирди Юҳанно, охирин расули аслии буд, ки вафот кард. Поликарп тақрибан солҳои 120-135 мелодӣ таълим медод:

Хушбахтанд камбағалон ва онҳое ки барои адолат таъқиб карда мешаванд, зеро ки Малакути Худо аз они онҳост. (Поликарп. Нома ба Филиппиён, боби II. *Аз Падарони Анте-Нисен, Чилди* 1-чунон ки аз ҷониби Александр Робертс ва Ўйемс Доналдсон тахрир шудааст. Нашри амрикоӣ, 1885)

Пас, бо донишони он ки «Худо масхара карда намешавад», мо бояд сазовори амр ва ҷалоли ӯ рафтор кунем... Зеро хуб аст, ки онҳо аз ҳавасҳои ҷаҳон дур карда шаванд, зеро «ҳар ҳавас бар зидди рӯҳ мечангад»; ва «на зинокорон, на занон ва на зулмкунандагон бо одамон, Малакути Худоро мерос нахоҳанд гирифт» ва на онҳое, ки қорҳои номуносиб ва ношоиста мекунанд. (ҳамон ҷо, боби V)

Пас, биед ӯро бо тарс ва бо тамоми эҳтиром ибодат кунем, чунон ки Худаш ба мо амр додааст, ва ҳамчун расулон, ки Инҷилро ба мо мавъиза кардаанд, ва пайғамбарон, ки пеш аз омадани Худованд мавъиза кардаанд. (ҳамон ҷо, боби VI)

Мисли дигарон дар Аҳди Ҷадид, Поликарп таълим меод, ки одилон, на вайронкунандагони амр, Малакути Худоро мерос хоҳанд гирифт.

Иддао шуда буд, ки Поликарп чизҳои зеринро таълим додааст:

Ва рӯзи шанбеи оянда ӯ гуфт: «Насихати маро бишнавед, эй фарзандони азизи Худо. Ман шуморо ҳангоми ҳузури усқуфҳо қасам додам ва ҳоло боз ҳамаи шуморо насихат мекунам, ки боодобона ва шоиста дар роҳи Худованд рафтор кунед...» *Нигеҳ кунед, ва боз Тайёр бошед, нагузоре, ки дилҳои шумо ғамгин шаванд*, амри нав дар бораи муҳаббат ба яқдигар, пайдоиши ногаҳонии ӯ мисли барқи тез, довари бузург бо оташ, ҳаёти ҷовидонӣ, салтанати бефаноҷи ӯ. Ва ҳар чизеро, ки аз Худо таълим дода мешавад, меодонед, вақте ки Навиштаҳои

илҳомбахшро меомӯзед, бо қалами Рӯҳулқудс дар дилҳои худ кандакорӣ кунед, то ки аҳком дар шумо абадан бимонанд.» (Ҳаёти Поликарп, боби 24. Ҷ. Б. Лайтфут, Падарони Апостол, ҷилди 3.2, 1889, саҳ. 488-506)

Мелито аз Сардис, ки тақрибан соли 170-и мелодӣ роҳбари калисои Худо буд, таълим меод:

Зеро шариат дар Инҷил содир шудааст — қадима дар нав, ки ҳарду аз Сион ва Ерусалим якҷоя меоянд; ва амре, ки дар файз содир шудааст, ва навъ дар маҳсулоти тайёр, ва барра дар Писар ва ғусфандон дар одам ва одам дар Худо...

Аммо Инҷил шарҳи шариат ва он гардид

ичрошавӣ, дар ҳоле ки калисо ба анбори ҳақиқат табдил ёфт...

Ин касест, ки моро аз ғулومӣ ба озодӣ, аз торикӣ ба рӯшноӣ, аз марг ба ҳаёт, аз зулм ба салтанати абадӣ раҳо кард. (Мелито. Хутба дар бораи Иди Песах. Оятҳои 7, 40, 68. Тарҷума аз Kerux: Маҷаллаи илоҳиёт онлайн. <http://www.kerux.com/documents/KeruxV4N1A1.asp>)

Ҳамин тариқ, Малакути Худо ҳамчун чизи абадӣ маълум буд, на танҳо Калисои масеҳӣ ё католикии Рум ва инчунин қонуни Худоро дар бар мегирифт.

Як асари дигари нимаи охири асри дуюм одамонро ба нигоҳ кардан ба Подшоҳӣ ташвиқ мекунад:

Пас, бигзор ҳеҷ яке аз шумо дигар безътиной накунад ва ба ақиб нигоҳ накунад, балки бо омодагӣ ба Инҷили Малакути Худо наздик шавад. (Рум Клемент. Эътирофҳо, китоби X, боби XLV. Иқтибос аз Падарони Анте-Нике, ҷилди 8. Таҳрири Александр Робертс ва Чеймс Доналдсон. Нашри амрикоӣ, 1886)

Ғайр аз ин, гарчанде ки зоҳиран онро яке аз калисоҳои ҳақиқӣ нанавиштааст, навиштаи нимаи асри дуюм бо номи ...*Чупони Ҳермасдар тарҷумаи Робертс ва Доналдсон* ибораи «малакути Худо»-ро чордаҳ маротиба истифода мебарад.

Масеҳиёни ҳақиқӣ ва ҳатто бисёриҳое, ки танҳо Масеҳро эътироф мекарданд, дар асри дуюм дар бораи Подшоҳии Худо чизе медонистанд.

Ҳатто авлиёи католикии румӣ ва православии шарқӣ Иреней мефаҳмид, ки пас аз эҳё масеҳиён ба Подшоҳии Худо ворид мешаванд. Ба он чизе, ки ӯ тақрибан соли 180-и мелодӣ навиштааст, диққат диҳед:

Зеро вазъияти касоне, ки имон овардаанд, чунин аст, зеро дар онҳо Рӯҳулқудс доимо боқӣ мемонад, ки Ӯ дар таъмид дода буд ва агар ӯ дар ростӣ, муқаддасӣ, адолат ва сабри пурсабрӣ рафтор кунад, онро қабулқунанда нигоҳ медорад. Зеро ин рӯҳ дар онҳое, ки имон овардаанд, эҳё дорад, ҷисм рӯҳро дубора қабул мекунад ва бо он, бо қудрати Рӯҳулқудс, бархоста, ба Малакути Худо дохил мешавад. (Иреней, Сент, ускуфи Лион. Тарҷума аз забони арманӣ аз ҷониби Армитаж Робинсон. Намоиши мавъизаи расулӣ, боби 42. Уэллс, Сомерсет, октябри 1879. Тавре ки дар ҶАМЪИЯТИ ПЕШРАФТИ ДОНИШИ МАСХӢ нашр шудааст. Нью-Йорк: THE MACMILLAN CO, 1920).

Теофилуси Антиохия таълим меод:

Ман танҳо некии Ӯро зикр мекунам; агар ман Ӯро Подшоҳӣ номам, ман танҳо ҷалоли Ӯро зикр мекунам... Зеро агар Ӯ Ӯро аз ибтидо намиранда месохт, Ӯро Худо месохт. ... Пас, Ӯ ӯро на намиранда ва на миранда насохт, балки, чунон ки мо дар боло гуфтем, қодир ба ҳардуи онҳост; то ки агар ӯ ба чизҳои бефаноӣ майл кунад ва амри Худоро риоя кунад, аз Ӯ бефаноӣ мукофот гирад ва Худо шавад. (Теофил, Ба Автоликус, 1:3, 2:27)

Ипполит, муқаддаси католикии румӣ, дар аввали асри сеюм навиштааст:

Ва шумо подшоҳии осмонро қабул хоҳед кард, шумо, ки дар ин ҳаёт ғариб будед, Подшоҳи осмониро медонистед. Ва шумо шарики Худо ва ҳамвори Масеҳ хоҳед буд, дигар ба шахватҳо ё ҳавасҳо ғулом нахоҳед шуд ва дигар ҳеҷ гоҳ аз беморӣ хаста нахоҳед шуд. Зеро шумо Худо шудаед: ҳар ранҷу азобро, ки шумо дар давраи инсонӣ аз сар гузаронидед, Ў ба шумо дод, зеро шумо қолаби миранда будед, аммо ҳар чизро, ки Худо ба шумо мувофиқ аст, Худо ваъда додааст, ки ба шумо ато кунад, зеро шумо худой карда шудаед ва барои ҷовидонӣ таваллуд шудаед. (Ҳипполит. Радди ҳама бидъатҳо, китоби X, боби 30)

Ҳадафи инсонҳо дар Малакути ояндаи Худо худотарсӣ шудан (ҳамчун фарзандони ҳақиқии Худо, муқоиса кунед ба Забур 82:6) аст.

Подшоҳии ояндаи Худо таълимоти калисои аслии католикӣ буд (инчунин ба китоби электронии ройғони мо, ки дар ccog.org дастрас аст, нигаред) [Эътиқодҳои калисои аслии католикӣ: Оё гурӯҳи боқимонда метавонад пайравии апостолиро идома диҳад?](#)).

Мушкилот дар асрҳои дуум ва сеюм

Бо вучуди пазируфтани васеъи салтанат, дар асри дуум як пешвои муртад бо номи Марсион бархост. Марсион бар зидди қонуни Худо, рӯзи шанбе ва Подшоҳии ҳақиқии Худо таълим медод. Гарчанде ки Поликарп ва дигарон ўро маҳкум мекарданд, ў муддати тӯлонӣ бо Калисои Рум робита дошт ва ба назар мерасид, ки ба калисои Рум таъсири зиёд мерасонад.

Дар асрҳои дуум ва сеюм, аллегористҳо дар Искандария (Миср) пайдо мешуданд. Бисёре аз аллегористҳо ба таълимоти

салтанати ҳақиқии Худо муҳолифат мекарданд. Ба гузориш дар бораи баъзе аз ин аллегористҳо диққат диҳед:

Дионисий дар оилаи бутпарастӣ сарватманд ва ашрофзода дар Искандария таваллуд шудааст ва дар фалсафаи онҳо таҳсил кардааст. Ӯ мактабҳои бутпарастиро тарк кард, то шогирди Ориген шавад, ки баъдан роҳбари мактаби катетикии Искандарияро ба ӯҳда гирифт...

Клемент, Ориген ва мактаби гностикӣ таълимоти фолбинҳои муқаддасро бо тафсириҳои ҳаёӣ ва рамзии худ таҳриф мекарданд... онҳо барои худ номи "Аллегористҳо"-ро ба даст оварданд. Непос ошкоро бо аллегористҳо мубориза мебуд ва ихроҷ мекард, ки ҳукмронии Масеҳ дар рӯи замин хоҳад буд...

Дионисий бо пайравони Непос баҳс кард ва мувофиқи ривояти худ... «чунин вазъияте, ки ҳоло дар Малакути Худо вучуд дорад». Ин аввалин зикри Малакути Худо аст, ки дар ҳолати кунунии калисоҳо вучуд дорад...

Непос хатои онҳоро сарзаниш кард ва нишон дод, ки Малакути Осмон рамзӣ нест, балки Малакути воқеии омадани Худованди мо дар эҳё ба ҳаёти ҷовидонӣ аст...

Пас, идеяи пайдоиши салтанат дар ҳолати кунунӣ дар мактаби гностикӣ аллегористҳо дар Миср, солҳои 200 то 250-и мелодӣ, як аср пеш аз он ки ускуфҳои империя ҳамчун соҳибони тахт ҳисобида шаванд, пайдо ва ба миён гузошта шуда буд...

Клемент идеяи подшоҳии Худоро ҳамчун ҳолати дониши воқеии ақлии Худо тасаввур кард. Ориген онро ҳамчун маъноии рӯҳонӣ, ки дар ҳарфи равшани Навиштаҳои Муқаддас пинҳон аст, баён кард. (Уорд, Ҳенри Дана. Инҷили Подшоҳӣ: Подшоҳӣ аз ин ҷаҳон нест; На дар ин ҷаҳон; балки дар кишвари осмонӣ, эҳё аз мурдагон ва

барқарорсозии ҳама чиз меояд. Нашр аз ҷониби
Клакстон, Ремсен ва Ҳаффелфингер, 1870, саҳ. 124-125)

Ҳамин тариқ, дар ҳоле ки усуф Непос Инчили Подшоҳии Худоро таълим меод, аллегористҳо кӯшиш мекарданд, ки фаҳмиши нодуруст ва камтар аспиро дар бораи он пайдо кунанд. Усуф Аполлинариси Ҳиераполис низ тақрибан дар ҳамон вақт кӯшиш мекард, ки бо хатогиҳои аллегористҳо мубориза барад. Онҳое, ки воқеан дар Калисои Худо буданд, дар тӯли таърих ҳақиқати Подшоҳии аслии Худоро дастгирӣ мекарданд.

Ҳерберт В. Армстронг Инчили Салтанатро таълим меод, Илова бар ин

Дар соли 20^{ум} дар асри гузашта, марҳум Ҳерберт В. Армстронг, аввалин раҳбари давраи муосири Филадельфияи Калисои Худо (Ваҳй 3:7-13), навиштааст:

Зеро онҳорад карда шудИнчили Масеҳ... , ҷаҳон бояд ҷои чизи дигарро мегирифт. Онҳо бояд ихтироъ мекардандқалбаки!Пас, мо шунидем, ки Подшоҳии Худо танҳо ҳамчун як сухани зебои оддӣ - эҳсоси хубе дар дилҳои инсон - сухан меравад ва онро ба ҲЕҶ ЗАМОНИ бемаънӣ ва ғайривоқеъ табдил медиҳад! Дигарон нодуруст шарҳ додаанд, ки "КАЛИСО" ин подшоҳӣ аст... Дониёли пайғамбар, ки 600 сол пеш аз Масеҳ зиндагӣ карда буд, медонист, ки Подшоҳии Худо подшоҳии воқеӣ аст - ҳукумате, ки бар он ҳукмронӣ мекунад

ОДАМОНИ ҳақиқӣ дар рӯи замин...

Инчо... шарҳи Худо дар бораи он ки ПОДШОҲИИ ХУДО чист, оварда шудааст: «Ва дар айёми ин подшоҳон...» — дар ин ҷо сухан дар бораи даҳ ангушт меравад, ки қисман аз оҳан ва қисман аз гили шикастаанд. Ин, бо пайвасти кардани пешгӯӣ бо Дониёл 7 ва Ваҳй 13 ва 17, ба ИЁЛОТИ МУТТАҲИДАИ АВРУПОИ нав, ки ҳоло дар пеши назари шумо... ташкил медиҳад, ишора мекунад! Ваҳй 17:12

тафсилоти онро равшан мекунад, ки ин иттиҳоди ДАҲ ПОДШОҲ Ё ПОДШОҲӢ хоҳад буд, ки (Ваҳй 17:8) Империяи қадимаи Румро эҳё хоҳад кард...

Вақте ки Масеҳ меояд, ӯ ҳамчун ПОДШОҲӢ подшоҳон меояд ва бар тамоми замин ҳукмронӣ мекунад (Ваҳй 19:11-16); ва ПОДШОҲӢИ Ӯ—*Подшоҳии Худо*— гуфт Дониёл, — бояд ҳамаи ин салтанатҳои дунёро нобуд кунад. Ваҳй 11:15 инро бо чунин суҳанон баён мекунад: «Салтанатҳои ин ҷаҳон...*мешаванд*» ПОДШОҲӢИ ХУДОВАНДИ МО ВА МАСЕҲӢ Ӯ: ва Ӯ то абад салтанат хоҳад ронд! Ин ПОДШОҲӢИ ХУДО аст. Ин Поёни ҳукуматҳои кунунӣ аст - бале, ва ҳатто Иёлоти Муттаҳида ва миллатҳои Бритониё. Сипас онҳо ба салтанатҳо - ҲУКУМАТҲО --и Худованд Исои Масеҳ, ки он вақт Подшоҳи подшоҳон бар тамоми замин буд, табдил хоҳанд ёфт. Ин комилан равшан нишон медиҳад, ки ПОДШОҲӢИ ХУДО ҲУКУМАТИ ҳақиқӣ аст. Ҳамон тавре ки Империяи Халдей ПОДШОҲӢ буд - ҳамон тавре ки Империяи Рум ПОДШОҲӢ буд - ПОДШОҲӢИ ХУДО ҳукумат аст. Он бояд ҲУКУМАТИ МИЛЛАТҲОИ ҷаҳонро ба ўҳда гирад. Исои Масеҳ барои Подшоҳ - ҲУКМРОН будан таваллуд шудааст! . . .

Ҳамон Исои Масеҳ, ки беш аз 1900 сол пеш аз теппаҳо ва водихои Замини Муқаддас ва кӯчаҳои Ерусалим гузашта буд, боз меояд. Ӯ гуфт, ки боз меояд. Пас аз маслӯб шуданаш, Худо ўро пас аз се рӯз ва се шаб аз мурдагон эҳё кард (Матто 12:40; Аъмол 2:32; 1 Қўринтиён 15:3-4). Ӯ ба тахти Худо сууд кард. Қароргоҳи Ҳукумати Коинот (Аъмол 1:9-11; Ибр. 1:3; 8:1; 10:12; Ваҳй 3:21).

Ӯ «ашрофзодаи» масал аст, ки ба тахти

Худо — «кишвари дурдаст» — тоҷгузорӣ шавад ҳамчун Подшоҳи подшоҳон бар ҳамаи халқҳо ва сипас баргардад ба замин (Луқо 19:12-27).

Боз ҳам, Ў то «вақти барқарор кардани ҳама чиз» дар осмон хоҳад буд (Аъмол 3:19-21). *Чубронпулӯмаъно*и барқарор кардан ба ҳолат ё ҳолати қаблиро дорад. Дар ин ҳолат, барқарор кардани ҳукумати Худо дар рӯи замин ва аз ин рӯ, барқарор кардани сулҳи ҷаҳонӣ ва шароити утопикӣ.

Нооромии кунунии ҷаҳонӣ, ҷангҳо ва низоъҳои шадид бо мушкилоти ҷаҳонӣ чунон авҷ хоҳанд гирифт, ки агар Худо даҳлат накунад, ҳеҷ як ҷисми инсон зинда наҷот намеёбад (Матто 24:22). Дар авҷи худ, вақте ки таъхир боиси нобуд шудани тамоми ҳаёт аз ин сайёра мегардад, Исои Масеҳ бармегардад. Ин дафъа ӯ ҳамчун Худои илоҳӣ меояд. Ў бо тамоми қудрат ва ҷалоли Офаридгори коинот меояд (Матто 24:30; 25:31). Ў ҳамчун «Подшоҳи подшоҳон ва Худованди худоён» (Ваҳй 19:16) меояд, то ҳукумати олии ҷаҳонро таъсис диҳад ва ҳамаи миллатҳоро «бо асои оҳанин» идора кунад (Ваҳй 19:15; 12:5)...

Масеҳ номатлуб аст?

Аммо оё башарият бо шодӣ фарёд мезанад ва ўро бо шавқу завқи девонавор истиқбол мекунад — ҳатто калисоҳои масеҳияти анъанавӣ низ?

Онҳо ин корро намеkunанд! Онҳо бовар хоҳанд кард, зеро хизматгорони бардурӯғи Шайтон (2 Қўринтиён 11:13-15) онҳоро фиреб додаанд, ки ӯ зиддимасеҳ аст. Калисоҳо ва халқҳо аз омадани ӯ хашмгин хоҳанд шуд (Ваҳй 11:15 бо 11:18) ва нерӯҳои низоми дар асл кӯшиш меkunанд, ки бо ӯ мубориза баранд, то ўро нобуд kunанд (Ваҳй 17:14)!

Халқҳо дар ҷанги авҷи Ҷанги Ҷаҳонии Сеюми оянда, ки дар майдони ҷанг дар Ерусалим хоҳад буд (Зак. 14:1-2), иштирок хоҳанд кард ва сипас Масеҳ бармегардад. Бо қудрати фавқуттабӣ ӯ «бар зидди он халқҳое», ки бар зидди ӯ меҷанганд, меҷангад (ояти 3). Ў онҳоро комилан

мағлуб хоҳад кард (Ваҳй 17:14)! «Пойҳои Ў дар он рӯз бар кӯҳи Зайтун, ки дар масофаи хеле кӯтоҳе дар шарқи Ерусалим ҷойгир аст, хоҳад истод» (Зак. 14:4). (Армстронг НВ. Сирри асрҳо, 1984)

Китоби Муқаддас эълон мекунад, ки Исо бармегардад ва Ў ғолиб хоҳад омад, аммо бисёриҳо ҳангоми бозгашти Ў бар зидди Ў меҷанганд (Ваҳй 19:19). Бисёриҳо иддао мекунанд (бар асоси нодуруст фаҳмидани пешгӯиҳои Китоби Муқаддас, аммо қисман аз сабаби пайғамбарони бардурӯғ ва мистикҳо), ки Исои баргашта охирин Антимасеҳ аст!

Инчунин аз Ҳерберт Армстронг инҳо оварда шудаанд:

Дини ҳақиқӣ - ҳақиқати Худо, ки бо муҳаббати Худо, ки аз ҷониби Рӯҳулқудс дода шудааст, тақвият ёфтааст... ШОДИИ НОБУД аз шинохти Худо ва Исои Масеҳ - аз шинохти ҲАҚИҚАТ - ва гармии МУҲАББАТИ илоҳии Худо!...

Таълимоти Калисои ҳақиқии Худо танҳо таълимоти «зиндагӣ бо ҳар як калима»-и Китоби Муқаддас аст...

Мардум аз роҳи «даст овардан» ба роҳи «додан» — роҳи муҳаббати Худо — рӯй хоҳанд овард.

Акнун як тамаддуни нав заминро фаро хоҳад гирифт! (ҳамон ҷо)

ТАМАДДУНИ НАВ Подшоҳии Худост. Эълон кардани он ки тамаддуни нав бояд биёяд ва бар асоси муҳаббат бунёд ёбад, қисми асосии он чизест, ки Инҷили ҳақиқии Подшоҳӣ, ки Исо ва пайравонаш таълим медоданд, дар бораи он аст. Ин чизест, ки мо дар *Идома* Калисои Худо мавъиза мекунад.

Ҳерберт Армстронг дарк кард, ки Исо таълим медод, ки ҷомеаи инсонӣ, ҳатто вақте ки фикр мекунад итоат кардан меҳаҳад, «роҳи таслимшавӣ»-и ҳаёт, роҳи муҳаббатро рад кардааст.

Чунин ба назар мерасад, ки қариб ҳеҷ кас аҳамияти таълимоти Исоро дуруст дарк намекунад.

Наҷот тавассути Исо қисми Инчил аст

Акнун баъзе аз онҳое, ки то ин ҷо хондаанд, эҳтимол дар бораи нақши марги Исо дар наҷот фикр мекунанд. Бале, марги Ӯ қисми Инчил аст, ки Аҳди Ҷадид ва Ҳерберт В. Армстронг дар борааш навиштаанд.

Аҳди Ҷадид нишон медиҳад, ки Инчил наҷотро тавассути Исо дар бар мегирад:

¹⁶Зеро ман аз башорати Масеҳ шарм намедорам, зеро он қудрати Худост барои наҷоти ҳар касе ки имон меорад: аввал барои яҳудӣ ва ҳам барои юнонӣ (Румиён 1:16).

⁴Бинобар ин онҳое ки пароканда буданд, ба ҳар ҷо мерафтанд ва мавъиза мекарданд

калима.⁵Он гоҳ Филиппус ба шаҳри Сомария рафт ва ба онҳо Масеҳро мавъиза кард...¹²Аммо вақте ки онҳо ба Филиппус дар бораи Подшоҳии Худо ва номи Исои Масеҳ бовар карданд, ҳам мардон ва ҳам занон таъмид гирифтанд...²⁵Пас, пас аз он ки онҳо шаҳодат доданд ва каломи Худовандро мавъиза карданд, ба Ерусалим баргаштанд ва дар бисёре аз деҳоти сомариён Инчилро мавъиза карданд.²⁶Акнун фариштаи Худованд бо Филиппус сухан гуфт...⁴⁰Филиппус дар Ашдӯд ёфт шуд ва дар ҳамаи шаҳрҳо мавъиза мекард, то он даме ки ба Қайсария расид (Аъмол 8:4,5,12,25,26,40).

¹⁸Ӯ ба онҳо дар бораи Исо ва эҳё мавъиза мекард (Аъмол 17:18).

³⁰Павлус ду соли пурра дар хонаи иҷорагирифтаи худ зиндагӣ кард ва ҳар киро, ки назди ӯ меомад, пазиroy мекард,³¹ **мавъизаи Подшоҳии Худо ва таълим додани**

чизҳое, ки ба Исои Масеҳ дахл дорандбо тамоми итминон, ҳеҷ кас ӯро манъ накард. (Аъмол 28:30-31)

Диққат диҳед, ки мавъиза Исо ВА подшоҳиро дар бар мегирифт. Мутаассифона, дар таълимоти калисоҳои юнонӣ-румӣ фаҳмиши дурусти Инчили Подшоҳии Худо кам ба назар мерасад.

Дар асл, барои он ки мо ба он салтанат табдил ёбем, Худо одамонро чунон дӯст дошт, ки Исоро фиристод, то барои мо бимирад (Юҳанно 3:16-17) ва инчунин моро бо файзи Худ начот дод (Эфсӯсиён 2:8). Ва ин қисми хушхабар аст (Аъмол 20:24).

Инчили Подшоҳӣ он чизест, ки ҷаҳон ба он ниёз дорад, аммо...

Кор кардан барои сулҳ (Матто 5:9) ва анҷом додани корҳои нек ҳадафҳои арзандаанд (нигаред ба ...).

Ғалотиён 6:10). Бо вучуди ин, бисёре аз пешвоёни ҷаҳон, аз ҷумла пешвоёни динӣ, боварӣ доранд, ки ҳамкориҳои байналмилалӣ инсонӣ сулҳ ва шукуфой меорад, на Подшоҳии Худо. Ва дар ҳоле ки онҳо баъзе муваффақиятҳои муваққатӣ ба даст меоранд, онҳо на танҳо муваффақ мешаванд, балки баъзе аз кӯшишҳои инсонӣ онҳо дар ниҳоят сайёраи Заминро ба дараҷае мерасонанд, ки агар Исо барои барқарор кардани Подшоҳии Худ барнагардад, ҳаётро ноустувор мегардонад (Матто 24:21-22). Одамон бе Худо заминро таъмир мекунанд, як Инчили беҳуда ва дурӯғин аст (Забур 127:1).

Бисёриҳо дар ҷаҳон кӯшиш мекунанд, ки нақшаи байналмилалӣ нимдинии Бобилро барои ҷорӣ кардани тартиботи нави ҷаҳонӣ дар асри 21 таҳия кунанд.^{сҮ}аср. Ин чизест, ки *Идома*Калисои Худо аз замони таъсисёбиаш маҳкум кардааст ва нақша дорад, ки минбаъд низ маҳкум кунад. Аз замони он ки Шайтон қариб 6000 сол пеш Ҳавворо фиреб дод, ки ба версияи Инчили худ афтод (Ҳастӣ 3), бисёриҳо бовар доранд, ки онҳо аз Худо беҳтар медонанд, ки чӣ онҳо ва ҷаҳонро беҳтар мекунад.

Мувофиқи Китоби Муқаддас, барои ба вучуд овардани тартиботи ҷаҳонии «бобилӣ» (Ваҳй 17 ва 18) якҷоя кардани як раҳбари низомӣ дар Аврупо (ки онро Подшоҳи Шимол меноманд, инчунин Ҳайвони Ваҳй 13:1-10 меноманд) дар баробари як раҳбари динӣ (ки онро пайғамбари бардурӯғ меноманд, ки онро низ Антимасеҳи ниҳой меноманд ва Ҳайвони душоҳаи Ваҳй 13:11-17 меноманд) аз шаҳри ҳафт теппа (Ваҳй 17:9,18) лозим аст. Гарчанде ки инсоният ба бозгашти Масеҳ ва таъсиси подшоҳии Ӯ ниёз дорад, бисёриҳо дар ҷаҳон ба ин паём дар асри 21 диққат намедиханд.^{с7} аср — онҳо минбаъд низ ба версияҳои гуногуни Инҷили бардурӯғи Шайтон бовар хоҳанд кард. Аммо ҷаҳон шоҳид хоҳад гирифт.

Ба ёд оред, ки Исо таълим медод:

¹⁴Ва ин Инҷили Малакут дар тамоми ҷаҳон барои шаҳодате барои ҳамаи халқҳо мавъиза хоҳад шуд ва он гоҳ интиҳо фаро хоҳад расид (Матто 24:14).

Диққат диҳед, ки Инҷили Малакут ҳамчун шоҳид ба ҷаҳон мерасад ва сипас интиҳо фаро мерасад. Ин «интиҳо» оғози «мусибати бузург» аст.

Барои ин якчанд сабаб вучуд дорад.

Яке аз онҳо ин аст, ки Худо мехоҳад, ки ҷаҳон пеш аз оғози мусибати бузург (ки дар Матто 24:21 нишон дода шудааст) Инҷили ҳақиқиро бишнавад. Ҳамин тариқ, паёми Инҷил шоҳид ва огоҳкунанда аст (нигаред ба Ҳизқиёл 3; Амос 3:7). Ин боиси табдили бештари ғайрияҳудиён (Румиён 11:25) ва табдили ғайрияҳудиён (Румиён 9:27) пеш аз бозгашти Исо хоҳад шуд.

Сабаби дигар ин аст, ки моҳияти паём муҳолифи назари Подшоҳи қудрати Ҳайвони Шимол дар баробари Паёмбари бардурӯғ, Антимасеҳи ниҳой хоҳад буд. Ин ду нафар асосан сулҳро тавассути саъю кӯшиши инсонӣ ва созиши динӣ ваъда медиханд, аммо ин ба охир (Матто 24:14-22) ва нобудӣ (нигаред ба 1 Таслӯникиён 5:3) оварда мерасонад.

Ҳарчанд Китоби Муқаддас мегӯяд, ки барои имони аслии ҳақиқӣ мубориза баред (Яхудо 3), ки каломи Худо ҳақиқат аст (Юҳанно 17:17) ва масеҳиёни ҳақиқӣ бояд аз онҳое, ки бо бутпарастӣ созиш мекунанд, ҷудо бошанд (2 Қўринтиён 6:14-17), бисёриҳо иддао мекунанд, ки «Инчили» (хабари хуш)-и онҳо созишро дар бар мегирад, то сулҳ ва ягонагӣ вучуд дошта бошад. Мутаассифона, Инчили ҳақиқии Подшоҳии Худо аз ҷониби бисёре аз онҳое, ки рӯзномаҳои экуменикӣ ва байнидинии Ҳайвон ва Пайғамбари бардурӯғ (Далеси ниҳой)-ро таблиғ мекунанд, Инчили бардурӯғ ҳисобида мешавад.

Аз сабаби аломот ва мӯъҷизаҳои дурӯғин, ки бо онҳо алоқаманданд (2 Таслўникиён 2:9), аксари одамон дар ҷаҳон ба ҷои паёми Инчил ба дурӯғ бовар мекунанд (2 Таслўникиён 2:9-12). Аз сабаби маҳкумиятҳои нодурусти Подшоҳии ҳазорсолаи Худо аз ҷониби католикҳои румӣ, православҳои шарқӣ, лютеранҳо ва дигарон, бисёриҳо нодуруст иддао мекунанд, ки паёми Инчили ҳазорсолаи Подшоҳии Худо инчили дурӯғин аст, ки бо Ҳайвони ваҳшӣ ва Антимасеҳ алоқаманд аст.

Пеш аз оғози мусибати бузург, масеҳиёни содиқӣ Филадельфия (Ваҳй 3:7-13) ба ҷаҳон хоҳанд расид (Матто 24:14), Инчили ҳазорсолаи Подшоҳиро эълон хоҳанд кард ва ба ҷаҳон нақл мекунанд, ки баъзе роҳбарони дунявӣ (аз ҷумла Ҳайвони ваҳшӣ ва Пайғамбари бардурӯғ) чӣ қор хоҳанд кард.

Онҳо ба ҷаҳон паёмеро мерасонанд, ки Ҳайвони ваҳшӣ, Подшоҳи қудрати Шимол, дар баробари Паёмбари бардурӯғ, Антимасеҳи ниҳой, дар ниҳоят (дар якҷоягӣ бо баъзе аз муттаҳидони худ) ИМА ва миллатҳои англисии Подшоҳии Муттаҳида, Канада, Австралия ва Зеландияи Навро нобуд мекунад (Дониёл 11:24,39) ва онҳо ба зудӣ як конфедератсияи арабӣ/исломӣ (Дониёл 11:40-43)-ро нобуд мекунанд, ҳамчун асбоби девҳо амал мекунанд (Ваҳй 16:13-14) ва дар ниҳоят пас аз бозгашти Исои Масеҳ бо ӯ ҷанг мекунанд (Ваҳй 16:14; 19:19-20). Филадельфияҳои содиқ (Ваҳй 3:7-13) эълон хоҳанд кард, ки подшоҳии ҳазорсолаи Худо ба зудӣ фаро мерасад.

Ин эҳтимолан боиси инъикоси бештари расонаҳо мегардад ва ба иҷрошавии Матто 24:14 мусоидат мекунад. Мо дар *ИдомаКалисои Худо адабиёт* (бо забонҳои гуногун) омода мекунад, ба вебсайтҳо илова мекунад ва чораҳои дигареро барои омодагӣ ба «кори кӯтоҳ» (нигаред ба Румиён 9:28) меандешад, ки ба муайян кардани он, ки Матто 24:14 ҳамчун шоҳиди ояндаи охир ба қадри кофӣ пешниҳод шудааст, мусоидат мекунад.

«Инчили бардурӯғ»-е, ки роҳбарони ҷаҳонро эълон мекунад (эҳтимолан ягон навъи «нав»-и раҳбари олии Аврупо дар баробари як попи созишкор, ки...*Даъво*(як шакли католикизм) ин эълонро дӯст наметоранд - онҳо наметоҳанд, ки ҷаҳон бидонад, ки онҳо дар асл чӣ кор хоҳанд кард (ва шояд ҳатто худашон дар аввал ба он бовар накунад, нигаред ба Ишаъё 10:5-7). Онҳо ва/ё тарафдорони онҳо эҳтимолан бардурӯғ таълим медиҳанд, ки масеҳиёни содиқи Филадельфия таълимоти экстремистӣ (милленаризм)-и зиддимасеҳи ояндаро дастгирӣ хоҳанд кард. Новобаста аз он ки онҳо ва/ё пайравони онҳо нисбати содиқони Филадельфия ва *ИдомаКалисои Худо* таъқиботро ба вучуд меорад (Дониёл 11:29-35; Ваҳй 12:13-15). Ин инчунин ба охир — оғози мусибати бузург (Матто 24:21; Дониёл 11:39; муқоиса кунед Матто 24:14-15; Дониёл 11:31) ва инчунин мӯҳлати 3½-солаи муҳофизат барои масеҳиёни содиқи Филадельфия (Ваҳй 3:10; 12:14-16) оварда мерасонад.

Ҳайвони ваҳшӣ ва пайғамбари бардурӯғ кӯшиш мекунад, ки қудратро ба даст оранд, шантажи иқтисодӣ, аломатҳо, мӯъҷизаҳои дурӯғин, куштор ва дигар фишорҳо (Ваҳй 13:10-17; 16:14; Дониёл 7:25; 2 Таслӯникиён 2:9-10) ба даст оранд. Масеҳиён мепурсанд:

¹⁰«То ба кай, эй Худованди Муқаддас ва Ҳақ, доварӣ намекунӣ ва интиқоми хуни моро аз сокинони замин намегирӣ?» (Ваҳй 6:10)

Дар тӯли асрҳо, халқи Худо фикр мекарданд ва мепурсиданд: «То бозгашти Исо чӣ қадар вақт хоҳад буд?»

Гарчанде ки мо рӯз ва соатро намедонем, мо интизорем, ки Исо дар соли 21 баргардад (ва Подшоҳии ҳазорсолаи Худо барқарор шавад)^сасри 1 бар асоси бисёр Навиштаҳои Муқаддас (масалан, Матто 24:4-34; Забур 90:4; Ҳушаъ 6:2; Луқо 21:7-36; Ибриён 1:1-2; 4:4,11; 2 Петрус 3:3-8; 1 Таслӯникиён 5:4), ки баъзе қисматҳои онро мо ҳоло мебинем, ки иҷро мешаванд.

Агар Исо даҳолат накунад, инсоният тамоми мавҷудоти зиндари нобуд хоҳад кард:

²¹Зеро дар он вақт мусибати бузурге хоҳад буд, ки аз ибтидои ҷаҳон то ҳол чунин нашудааст ва дигар ҳеҷ гоҳ нахоҳад буд.²²Ва агар он рӯзҳо кӯтоҳ намешуданд, ҳеҷ ҷисме наҷот намерефт; аммо ба хотири интиҳобшудагон он рӯзҳо кӯтоҳ карда мешаванд (Матто 24:21-22).

²⁹Пас аз мусибати он рӯзҳо, фавран офтоб хира мешавад ва моҳ нури худро намедихад; ситорагон аз осмон меафтанд ва қувваҳои осмон ба ларза меоянд.³⁰Он гоҳ аломати Писари Одам дар осмон пайдо хоҳад шуд ва он гоҳ ҳамаи қабилаҳои рӯи замин мотам хоҳанд гирифт ва Писари Одамро хоҳанд дид, ки бо қудрат ва ҷалоли бузург бар абрҳои осмон меояд.³¹Ва Ё фариштагони Худо бо садои баланди карнай хоҳад фиристод, ва онҳо интиҳобшудагони Ёро аз чор тараф, аз як канори осмон то канори дигар, ҷамъ хоҳанд кард (Матто 24:29-31).

Салтанати Худо он чизест, ки ҷаҳон ба он ниёз дорад.

Сафирони Салтанат

Нақши шумо дар Салтанат чист?

Айни замон, агар шумо масеҳии ҳақиқӣ бошед, шумо бояд сафири Исо ва Подшоҳии Худо бошед. Ба он чизе ки Павлуси расул навиштааст, диққат диҳед:

²⁰Пас, мо сафирони Масеҳ ҳастем, гӯё Худо ба воситаи мо илтимос мекунад: мо аз номи Масеҳ илтимос мекунем, ки бо Худо оштӣ шавед (2 Қўринтиён 5:20).

¹⁴Пас, истодагарӣ кунед, камари худро бо ростӣ баста, ҷавшани адолатро дар бар карда,¹⁵ва пойафзоли худро барои омодагӣ ба эълони Инчили озоиштагӣ пӯшидаед;¹⁶пеш аз ҳама, сипари имонро бигиред, ки бо он шумо метавонед ҳамаи тирҳои оташини шарирро хомӯш кунед.¹⁷Ва кулоҳи наҷотро бигиред, ва шамшери Рӯҳро, ки каломи Худост;¹⁸Ҳамеша бо тамоми дуо ва илтимос дар Рӯҳ дуо гӯед ва барои ин бо тамоми сабр ва илтимос барои ҳамаи муқаддасон ҳушёр бошед, —¹⁹ва барои ман, то ки ба ман калом дода шавад, то ки ман даҳони худро далерона кушоям, то сирри Инчилро ошкор кунам.²⁰ки барои он ман сафир дар занҷирҳо ҳастам, то ки бо далерӣ, чунон ки бояд суҳан гӯям (Эфсӯсиён 6:14-20).

Сафир чист? *Мерриам-Вебстер* дорои таърифи зерин аст:

1:фиристодаи расмӣ; *махсусан*:агенти дипломатии дорои рутбаи баландтарин, ки ба ҳукумати хориҷӣ ё соҳибхитӣ ҳамаҷун намоёндаи доимии ҳукумати худ ё соҳибхитӣ худ ваколатдор карда шудааст ё барои супориши махсус ва аксар вақт муваққатии дипломатӣ таъин шудааст

2як:намоёндаи ваколатдор ё паёмрасон

Агар шумо масеҳии ҳақиқӣ бошед, шумо фиристодаи расмии Масеҳ ҳастед! Ба он чизе ки Петруси расул навиштааст, диққат диҳед:

⁹Аммо шумо насли баргузида, коҳинони шоҳона, халқи муқаддас, қавми махсуси Ў ҳастед, то ки ҷалоли Ўро, ки шуморо аз торикӣ ба нури аҷоибӣ Худ даъват кардааст, эълон кунед;¹⁰ки замоне қавм набуданд, вале ҳоло қавми

Худо ҳастанд, ки раҳм нагирифта буданд, вале ҳоло раҳм ёфтаанд (1 Петрус 2:9-10).

Ҳамчун масеҳиён, мо бояд қисми як халқи муқаддас бошем.

Қадам миллат ҳоло муқаддас аст?

Албатта, ҳеҷ яке аз салтанатҳои ин ҷаҳон нестанд - аммо онҳо дар ниҳоят қисми Подшоҳии Масеҳ хоҳанд буд (Ваҳй 11:15). Ин халқи Худо, Подшоҳии Ё муқаддас аст.

Ҳамчун сафирон, мо одатан дар сиёсати мустақими миллатҳои ин ҷаҳон иштирок намекунем. Аммо мо бояд ҳоло бо роҳи ҳаёти Худо зиндагӣ кунем (инчунин ба китоби электронии ройгон, ки дар он дастрас аст, нигаред). www.ccog.org унвон: Масеҳиён: Сафирони Подшоҳии Худо, дастурҳои Китоби Муқаддас оид ба зиндагӣ ҳамчун масеҳӣ(). Бо зиндагӣ кардани роҳи зиндагии Худо ҳоло, мо беҳтар мефаҳмем, ки чаро роҳҳои Худо беҳтаринанд, то ки дар Малакути Ё мо подшоҳон ва коҳинон бошем ва бо Масеҳ дар рӯи замин ҳукмронӣ кунем:

⁵Ба Ё, ки моро дӯст дошт ва моро аз гуноҳҳои мо бо Ҳуни Худ шустааст,⁶ва моро подшоҳон ва коҳинони Худо ва Падари Худ гардонидаст, то абад ҷалол ва салтанат ба Ё бод. Омин. (Ваҳй 1:5-6)

¹⁰Ва моро подшоҳон ва коҳинони Худои худ гардондӣ; ва мо бар замин салтанат хоҳем ронд (Ваҳй 5:10).

Яке аз ҷанбаҳои ояндаи подшоҳон ва коҳинон шудан ин омӯзонидани онҳое хоҳад буд, ки баъдан бо роҳҳои Худо роҳ мераванд:

¹⁹Зеро қавм дар Сион, дар Ерусалим сокин хоҳанд шуд; ту дигар гиря нахоҳӣ кард; Ё бо садои фарёди ту ба ту хеле меҳрубон хоҳад буд; вақте ки онро бишнавад, ба ту ҷавоб хоҳад дод.²⁰Ва ҳарчанд Худованд ба шумо нони сахтӣ ва оби сахтӣ диҳад, муаллимони шумо дигар ба гӯшае нахоҳанд афтод, балки ҷашмони шумо муаллимони хурдо

хоҳанд дид.²¹Гӯшҳои шумо суҳанеро аз паси худ хоҳад шунид, ки мегӯяд: «Роҳ ин аст, бо он биравед», ҳар вақте ки ба тарафи рост ё ҳар вақте ки ба тарафи чап мегардед (Ишаъё 30:19-21).

Гарчанде ки ин пешгӯӣ барои салтанати ҳазорсола аст, дар ин давра масеҳиён бояд барои таълим додан омода бошанд:

¹²... то ин дам шумо бояд муаллим бошед (Ибриён 5:12)

¹⁵Балки Худованд Худоро дар дилҳои худ тақдис кунед; ва ҳамеша омода бошед, ки ба ҳар касе ки аз шумо сабаби умеди худро пурсад, бо ғурутанӣ ва тарс ҷавоб диҳед (1 Петрус 3:15).

Китоби Муқаддас нишон медиҳад, ки бисёре аз масеҳиёни боимон пеш аз оғози мусибати бузург ба бисёриҳо дастур медиҳанд:

³³Ва онҳое аз мардуме, ки мефаҳманд, бисёриҳоро таълим хоҳанд дод (Дониёл 11:33)

Пас, омӯзиш ва рушд дар файз ва дониш (2 Петрус 3:18) корест, ки мо бояд ҳоло анҷом диҳем. Қисме аз нақши шумо дар Малакути Худо ин қодир будан ба таълим додан аст.

Ба барои масеҳиёни содиқтари Филадельфия (Ваҳй 3:7-13), ин инчунин дастгирии шаҳодати муҳими Инҷилро пеш аз оғози салтанати ҳазорсолаи Худо дар бар мегирад (нигаред ба Матто 24:14).

Пас аз он ки Подшоҳии Худо барпо мешавад, қавми Худо барои барқарор кардани сайёраи вайроншуда истифода хоҳанд шуд:

¹²Касоне аз шумо харобаҳои қадимро бино хоҳанд кард; Ту пояҳои наслҳои зиёдро барпо хоҳӣ кард; ва туро Таъмиркунандаи вайронаҳо, Барқароркунандаи кӯчаҳо барои маскан номида хоҳанд шуд (Ишаъё 58:12).

Ҳамин тариқ, халқи Худо, ки дар ин давра бо роҳи Худо зиндагӣ мекарданд, барои одамон дар ин давраи барқароршавӣ дар тӯли ҳазорсола зиндагӣ дар шахрҳо (ва ҷойҳои дигар)-ро осонтар хоҳад кард.

Ҷаҳон воқеан ҷои беҳтаре хоҳад буд. Мо бояд ҳоло сафирони Масеҳ бошем, то ки дар Подшоҳии Ӯ низ хизмат кунем.

Паёми ҳақиқии Инчил тағйирдиҳанда аст

Исо гуфт: «Агар шумо дар каломи Ман бимонед, шумо дар ҳақиқат шогирдони Ман ҳастед. 32 Ва шумо ҳақиқатро хоҳед шиноخت ва ҳақиқат шуморо озод хоҳад кард» (Юҳанно 8:31-32). Донишманди ҳақиқат дар бораи Инҷили Подшоҳии Худо моро аз дом афтодан дар умедҳои бардурӯғи ин ҷаҳон озод мекунад. Мо метавонем бо ҷасорат нақшаеро, ки кор мекунад, дастгирӣ кунем — нақшаи Худо! Шайтон тамоми ҷаҳонро фиреб додааст (Ваҳй 12:9) ва Подшоҳии Худо роҳи ҳалли ҳақиқӣ аст. Мо бояд барои ҳақиқат истодагарӣ кунем ва онро ҳимоя кунем (нигаред ба Юҳанно 18:37).

Паёми Инчил на танҳо дар бораи наҷоти шахсӣ аст. Хушхабарии Подшоҳии Худо бояд дар ин замон шахсро дигаргун созад:

²Ва ба ин ҷаҳон монанд нашавед, балки бо навсозии ақли худ дигаргун шавед, то бифаҳмед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист (Румиён 12:2).

Масеҳиёни ҳақиқӣ барои хидмат ба Худо ва дигарон тағйир меёбанд:

²²Эй ғуломон, дар ҳар бобат ба оғоёни ҷисмонии худ итоат кунед, на бо хизмати чашм, ҳамчун одамонро писандида, балки бо самимияти самимӣ ва бо тарси Худо.²³Ва ҳар коре, ки мекунад, аз самими қалб кунед, мисли он ки барои Худованд бошад, на барои одамон,²⁴зеро медонед, ки аз Худованд мукофоти меросро хоҳед гирифт; зеро ки шумо ба Масеҳи Худованд хизмат мекунад (Қўлассиён 3:22-24).

²⁸Пас, азбаски мо салтанатеро қабул мекунем, ки онро намеларзад, биед файзро дошта бошем, то ки бо он Худоро ба таври писандида бо эҳтиром ва тарси худотарсӣ ибодат кунем (Ибриён 12:28).

Масеҳиёни ҳақиқӣ аз ҷаҳон фарқ мекунанд. Мо меъёрҳои Худоро аз меъёрҳои ҷаҳон болотар аз он чизе, ки дуруст ва нодуруст аст, қабул мекунем. Одилон бо имон зиндагӣ мекунанд (Ибриён 10:38), зеро дар ин замон барои зиндагӣ бо роҳи Худо имон лозим аст. Масеҳиён аз ҷаҳоне, ки дар он зиндагӣ мекарданд, чунон фарқ мекарданд, ки тарзи зиндагии онҳо дар Аҳди Ҷадид ҳамчун "Роҳ" номида мешуд (Аъмол 9:2; 19:9; 24:14,22). Ҷаҳон худхоҳона, фиребхӯрда, зери таъсири Шайтон, дар он чизе, ки "роҳи Қобил" номида мешавад, зиндагӣ мекунад (Яҳудо 11).

Инчили Подшоҳии Худо паёми адолат, шодмонӣ ва сулҳ аст (Румиён 14:17). Калимаи пайғамбарӣ, агар дуруст фаҳмида шавад, тасаллибахш аст (нигаред ба 1 Қўринтиён 14:3; 1 Таслўникиён 4:18), хусусан вақте ки мо тамошо мекунем, ки ҷаҳон фурӯ меравад (нигаред ба Луқо 21:8-36). Тарзи ҳаёти масеҳии ҳақиқӣ ба фаровонии рӯҳонӣ ва баракатҳои ҷисмонӣ оварда мерасонад (Маркўс 10:29-30). Ин яке аз сабабҳои он аст, ки чаро онҳое, ки дар он зиндагӣ мекунанд, мефаҳманд, ки ҷаҳон ба Подшоҳии Худо ниёз дорад. Масеҳиён сафирони Подшоҳии Худо ҳастанд.

Масеҳиён умеди худро ба рӯҳонӣ, на ба ҷисмонӣ, ҳарчанд дар ҷаҳони моддӣ зиндагӣ мекунанд (Румиён 8:5-8). Мо «умед ба Инчил» дорем (Қўлассиён 1:23). Ин чизест, ки масеҳиёни аввал мефаҳмиданд, ки бисёре аз онҳое, ки имрӯз Исоро эътироф мекунанд, онро дарк намекунанд.

6. Калисоҳои юнонӣ-румӣ таълим медиҳанд, ки Подшоҳӣ муҳим аст, аммо...

Калисоҳои юнонӣ-румӣ бар он ақидаанд, ки онҳо ҷанбаҳои Малакути Худоро таълим медиҳанд, аммо дар фаҳмидани он ки он дар асл чист, душворӣ мекашанд. Барои намуна, *Энсиклопедияи католикӣ* дар бораи подшоҳӣ чунин таълим медиҳад:

Масеҳ ... Дар ҳар марҳилаи таълимоти Ӯ пайдоиши ин салтанат, ҷанбаҳои гуногуни он, маънои дақиқи он, роҳи ба даст овардани он, асоси суҳанрониҳои Ӯро ташкил медиҳанд, то ба дараҷае ки суҳанронии Ӯро «Инҷили салтанат» меноманд... онҳо дар бораи Калисо ҳамчун «салтанати Худо» суҳан ронданд; нигаред ба Қўл., I, 13; 1 Таслўникиён, II, 12; Апок., I, 6, 9; v, 10 ва ғайра... ин маънои Калисоро ҳамчун он муассисаи илоҳӣ дорад... (Поп Х. Салтанати Худо. *Энсиклопедияи католикӣ*, ҷилди VIII. 1910).

Гарчанде ки дар боло ба «Қўлассиён, I, 13; 1 Таслўникиён, II, 12; Апостол, I, 6, 9; ояти 10» ишора шудааст, агар шумо онҳоро ҷустуҷў кунед, шумо хоҳед дид, ки ҳеҷ яке аз ин оятҳо дар бораи ... чизе намегўяд. **Калисо** ки Подшоҳии Худо аст. Онҳо ба мўъминон таълим медиҳанд, ки қисми Подшоҳии Худо хоҳанд буд ё ин ки он Подшоҳии Исо аст. Китоби Муқаддас хушдор медиҳад, ки бисёриҳо Инҷилро тағйир медиҳанд ё ба Инҷили

дигар, дурӯғ, рӯй меоранд (Ғалотиён 1:3-9). Мутаассифона, бисёриҳо ин корро кардаанд.

Исо таълим медод: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас ба назди Падар намеояд, магар ин ки ба василаи Ман» (Юҳанно 14:6). Петрус таълим медод: «Дар ҳеҷ каси дигар наҷот нест, зеро дар зери осмон номи дигаре ба одамон дода нашудааст, ки бо он мо бояд наҷот ёбем» (Аъмол 4:12). Петрус ба яҳудиён гуфт, ки ҳама бояд имон дошта бошанд, то тавба кунанд ва Исоро барои наҷот қабул кунанд (Аъмол 2:38).

Баръакси ин, Папаи марҳум Франсис таълим дода буд, ки атеистҳо, бе Исо, метавонанд бо корҳои нек наҷот ёбанд! Ё инчунин таълим медиҳад, ки яҳудиён бе қабул кардани Исо наҷот ёфта метавонанд! Илова бар ин, ба назар мерасад, ки ӯ ва баъзе юнониҳо низ фикр мекунанд, ки нусхаи ғайрибиблиавии "Марям" калиди Инҷил ва инчунин калиди ягонагии экуменикӣ ва байнидинӣ мебошад. Мутаассифона, онҳо ва дигарон аҳамияти Исо ва НА Инҷили ҳақиқии Подшоҳии Худоро намефаҳманд. Бисёриҳо Инҷилҳои бардурӯғро таблиғ мекунанд.

Бисёриҳо мехоҳанд, ки бо чашмони худ роҳ раванд ва ба ҷаҳон имон дошта бошанд. Аҳди Ҷадид таълим медиҳад, ки масеҳиён бояд ба боло нигоҳ кунанд:

²Фикрҳои худро дар бораи чизҳои дар боло буда равона кунед, на дар бораи чизҳои заминӣ (Қўлассиён 3:2).

⁷Зеро ки мо бо имон рафтор мекунем, на бо дидор (2 Қўринтиён 5:7).

Бо вучуди ин, Папа Пий XI асосан таълим медод, ки бо нигоҳи худ аз калисои худ роҳ равад:

...Калисои католикӣ ... подшоҳии Масеҳ дар рӯи замин аст. (Энסיкликии Пийи *Қадамҳо аввалинанд?*).

Дар *CatholicBible101* вебсайт иддао дорад, ки «Подшоҳии Худо дар рӯи замин аз ҷониби Исои Масеҳ дар соли 33-и мелодӣ, дар

шакли Калисои Ў, ки Петрус... Калисои католиқӣ роҳбарӣ мекард, таъсис дода шудааст». Бо вучуди ин, Подшоҳии ҳазорсолаи Худо дар ин ҷо нест ва Калисои Рум низ нест. Вақте ки он меояд, он дар рӯи замин хоҳад буд. Гарчанде ки Калисои ҳақиқии Худо «калидҳои Подшоҳӣ»-ро дорад (Матто 16:19), онҳое, ки иддао мекунанд, ки калисо Подшоҳии Худост, «калидҳои донишро гирифтаанд» (Луқа 11:52).

Калисои Рим чунон шадидан бар зидди Подшоҳии ҳазорсолаи заминии Худо, ки ба зудӣ дар он ҷо хоҳад буд, таълим медиҳад, ки он асосан ягона «таълимоти Антихрист» аст, ки дар рӯйхати расмӣ номбар шудааст. *Катехизиси Калисои Католиқӣ*:

676 Ҳар дафъае, ки иддао дар бораи амалӣ шудани умеди масеҳӣ дар таърих баён мешавад, фиреби зиддимасеҳӣ аллакай дар ҷаҳон шакл мегирад, ки танҳо тавассути довариҳои эсхатологӣ метавонад берун аз таърих амалӣ шавад. Калисо ҳатто шаклҳои тағйирёфтаи ин тақаллуби салтанатро, ки зери номи ҳазорсолагӣ қарор гирифтанд, рад кардааст... (Катехизиси калисои католиқӣ. Имприматур Потест +Ҷозеф Кардинал Ратзингер. Даблдэй, Нью Йорк 1995, саҳ. 194)

Мутаассифона, онҳое, ки бо ин мавқеъ розӣ ҳастанд, дар ниҳоят бо эълони Инчили Подшоҳии Худо мушкилоти ҷиддӣ хоҳанд дошт. Баъзеҳо бар зидди онҳое, ки онро эълон мекунанд, чораҳои даҳшатнок хоҳанд андешид (Дониёл 7:25; 11:30-36). Аммо, шумо шояд фикр кунед, ки оё ҳамаи онҳое, ки Исоро Худованд мешуморанд, дар Подшоҳӣ нахоҳанд буд? Не, онҳо нахоҳанд буд. Ба гуфтаҳои Исо диққат диҳед:

²¹«На ҳар касе ки ба Ман мегӯяд: "Худовандо, Худовандо", ба Малакути Осмон дохил хоҳад шуд, балки он касе ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меорад».²²Дар он рӯз бисёриҳо ба Ман хоҳанд гуфт: «Худовандо, Худовандо, оё мо ба исми Ту пешгӯӣ накардем, девҳоро ба исми Ту берун накардем ва ба исми Ту мӯъҷизаҳои зиёде нишон наоддем?»²³Ва он гоҳ ба онҳо

хоҳам гуфт: «Ман шуморо ҳаргиз наметинохтам; аз Ман дур шавед, эй бадкорон!» (Матто 7:21-23)

Павлуси расул қайд кард, ки «сирри беқонунӣ» дар замони ӯ «аллакай амал мекард» (2 Таслӯникиён 2:7). Ин беқонунӣ инчунин бо чизе алоқаманд аст, ки Китоби Муқаддас дар охирзамон аз он огоҳ мекунад ва онро «сирри Бобили бузург» меноманд (Ваҳй 17:3-5).

«Сирри беқонунӣ» бо худӣ масеҳиёне алоқаманд аст, ки бовар доранд, ки ба онҳо лозим нест, ки қонуни Даҳ Фармони Худоро риоя кунанд ва ғайра ва/ё истисноҳои қобили қабули он зиёданд ва/ё шаклҳои қобили қабули тавба барои вайрон кардани қонуни Худо мавҷуданд, аз ин рӯ, дар ҳоле ки онҳо фикр мекунанд, ки шакли қонуни Худоро доранд, онҳо шакли масеҳиятро, ки Исо ё ҳаввориёнаш онро қонунӣ мешуморанд, риоя намекунанд.

Юнониёну Румиён мисли фарисиён ҳастанд, ки аҳкоми Худоро вайрон карданд, аммо иддао карданд, ки анъанаҳои онҳо инро қобили қабул мегардонанд — Исо ин равишро маҳкум кард (Матто 15:3-9)! Ишаъё инчунин огоҳ кард, ки одамоне, ки худро аз онӣ Худо меҳисобанд, бар зидди қонуни Ӯ исён хоҳанд кард (Ишаъё 30:9). Мутаассифона, ин исёни беқонунӣ чизест, ки мо то имрӯз мебинем.

Як «сирри» дигар ин аст, ки Калисои Рим ба назар чунин мерасад, ки ба назар чунин мерасад, ки барномаҳои экуменикӣ ва байнидинии милитаристии он ба сулҳ ва версияи ғайрибиблиявии Подшоҳии Худо дар рӯи замин оварда мерасонанд. Навиштаҳо аз ваҳдати экумении оянда, ки таълим медиҳад, барои чанд сол муваффақ хоҳад буд, ҳушдор медиҳанд (эзоҳ: *Китоби Муқаддаси Ерусалими Нав*, тарҷумаи тасдиқшудаи католикӣ нишон дода шудааст):

⁴Онҳо пеши аждаҳо сачда карданд, зеро ки ӯ ба ҳайвони ваҳшӣ қудрат дода буд; ва онҳо пеши ҳайвони ваҳшӣ сачда карда, гуфтанд: «Кӣ метавонад бо ин ҳайвон муқоиса шавад? Кӣ метавонад бо он мубориза

барад?»⁵Ба ҳайвони ваҳшӣ иҷозат дода шуд, ки фаҳр ва куфри худро ба забон орад ва чилу ду моҳ фаъол бошад;⁶ва он куфри худро бар зидди Худо, бар зидди номи Ё, бар зидди ҳаймаи осмони Ё ва ҳамаи онҳое ки дар он ҷо паноҳ мебаранд, баён кард.⁷Ба он иҷозат дода шуд, ки бар зидди авлиё ҷанг кунад ва онҳоро мағлуб кунад ва бар ҳар наҷод, қавм, забон ва миллат қудрат дода шуд;⁸ва ҳамаи одамони ҷаҳон онро ибодат хоҳанд кард, яъне ҳамаи онҳое ки номашон аз замони офариниши ҷаҳон дар китоби ҳаёти Барраи қурбонӣ навишта нашудааст.⁹Бигзор ҳар кӣ шунида метавонад, гӯш кунад:¹⁰Онҳое, ки барои асирӣ ба асирӣ; онҳое, ки барои марг бо шамшер ба марг бо шамшер. Аз ин рӯ, муқаддасон бояд сабр ва имон дошта бошанд. (Ваҳй 13:4-10, NJB)

Китоби Муқаддас аз ягонагии охири замони Бобил огоҳ мекунад:

¹Яке аз ҳафт фариштае, ки ҳафт коса доштанд, назди ман омад, то бо ман суҳан гӯяд ва гуфт: «Ин ҷо биё, ва ман ба ту ҷазои фоҳишаи бузургеро, ки дар назди обҳои фаровон тахт нишастааст, нишон медиҳам».²ки ҳамаи подшоҳони замин бо ӯ зино кардаанд ва тамоми аҳолии ҷаҳонро аз шароби зиноаш маст кардааст».³Ӯ маро дар рӯҳ ба биёбон бурд ва дар он ҷо ман занеро дидам, ки савори ҳайвони ваҳшии арғувонӣ буд, ки ҳафт сар ва даҳ шох дошт ва дар тамоми он унвонҳои куфрӣ навишта шуда буданд.⁴Зан либосҳои арғувонӣ ва қирмизӣ дошт ва бо тилло, ҷавохирот ва марворидҳо оро дода шуда буд, ва дар дасташ косаи тиллоии шаробе, ки аз ифлосии нафратангези фоҳишагии ӯ пур буд, дошт;⁵**дар пешони вай номе навишта шуда буд, номи маҳфӣ: «Бобили бузург, модари ҳамаи фоҳишаҳо ва ҳамаи корҳои нопоки рӯи замин»..**⁶Ман дидам, ки вай маст аст, аз хуни муқаддасон ва хуни шаҳидони Исо маст аст; ва вақте ки ўро дидам, комилан дар ҳайрат мондам (Ваҳй 17:1-6, NJB).

⁹«Ин зиракиро талаб мекунад.»**ҳафт сар ҳафт теппа аст**, ки зан дар он нишастааст...¹⁸Зане, ки шумо дидед,**шаҳри бузург**«Ки бар ҳамаи ҳокимони рӯи замин қудрат дорад» (Ваҳй 17:9,18, NJB).

¹Баъд аз ин ман фариштаи дигареро дидам, ки аз осмон фуруд омад ва ба ӯ қудрати бузурге дода шуда буд; замин аз ҷалоли ӯ дурахшид.²Ӯ бо овози баланд фарёд зад: «Бобил фуру галтид,**Бобили бузурга**фтадааст ва макони шайтонҳо ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид ва паррандаи ифлос ва нафратангез гардидааст.³Ҳамаи халқҳо аз шароби зинкориюи вай нӯшидаанд; ҳар подшоҳи рӯи замин бо вай зино кардааст, ва ҳар тоҷир аз зинкориюи вай сарватманд шудааст».⁴Овози дигаре аз осмон суҳан гуфт; Ман шунидам, ки мегӯяд:**Эй қавми ман, аз вай дур шавед, то ки дар ҷиноятҳои вай шарик нашавед ва балоҳои якхела нақашед.**⁵Гуноҳҳои вай то осмон расидаанд ва Худо ҷиноятҳои ӯро дар назар дорад: бо вай ҳамон тавре рафтор кунед, ки вай бо дигарон рафтор кардааст.⁶Ба вай бояд ду баробар зиёдтар аз маблағи талабкардааш пардохт карда шавад. Вай бояд як пиёла ду баробар қавитар аз омехтаи ҳудаш дошта бошад.⁷Ҳар як шодмониюи ӯ ва оргияҳои бояд бо азоб ё ранҷ мувофиқат кунанд. «Ман малика шудаам», фикр мекунад ӯ; «Ман бевазан нестам ва ҳеҷ гоҳ ғаму андӯхро нахоҳам дид».⁸Зеро ки дар як рӯз балоҳо бар вай хоҳанд омад: беморӣ ва мотам ва гуруснагӣ. Вай ба ҳок яксон хоҳад шуд. Худованд Худое ки ӯро маҳкум кардааст, қодир аст».⁹«Подшоҳони замин, ки бо вай фоҳишагӣ кардаанд ва бо вай оргия кардаанд, барои вай мотам ва гиря хоҳанд кард. Онҳо дуди сӯхтани вайро мебинанд» (Ваҳй 18:1-9, NJB)

Дар китоби Закарё, Китоби Муқаддас аз Бобили наздик огоҳӣ медиҳад ва нишон медиҳад, ки ягонагии дуруст то он даме, ки ба амал наояд, ба амал меояд.**баъд аз**Исо бармегардад:

¹⁰«Эҳтиёт шавед! Эҳтиёт шавед! Аз замини шимол бигрезед», — мегӯяд Худованд, — зеро ки Ман шуморо ба чор боди осмон пароканда кардам, — мегӯяд Худованд.¹¹Эҳтиёт шавед! Фирори худро оғоз кунед, **Сион, ки ҳоло бо духтари Бобил зиндагӣ мекунад!**

¹²Зеро ки Худованди Сарварон чунин мегӯяд, зеро ки ҷалол фармон додааст

дар бораи халқҳое, ки шуморо ғорат кардаанд, гуфтам: «Ҳар кӣ ба шумо даст расонад, ба гавҳараки чашми Ман даст расонда бошад».¹³Акнун инак, Ман дастамро бар онҳо хоҳам бардошт ва онҳое ки онҳоро ғулом кардаанд, онҳоро ғорат хоҳанд кард. Он гоҳ шумо хоҳед донист, ки Худованди Сарварон маро фиристодааст!¹⁴Суруд хон, шодӣ кун, эй духтари Сион, зеро ки ҳоло Ман меоям, то дар миёни ту сокин шавам, — мегӯяд Худованд!¹⁵Ва дар он рӯз халқҳои зиёде ба сӯи Худованд рӯй хоҳанд овард, ва онҳо қавми Ё хоҳанд шуд ва дар миёни шумо зиндагӣ хоҳанд кард. Он гоҳ шумо хоҳед донист, ки Худованди Сарварон маро назди шумо фиристодааст!¹⁶Яхува Яхудоро, ки қисмати ӯ дар Замини Муқаддас аст, тасарруф хоҳад кард ва боз Ерусалимро интиҳобкардаи худ хоҳад кард. (Закарё 2:10-16, NJB; қайд кунед, ки дар нусхаҳои KJV/NKJV оятҳо ҳамчун Закарё 2:6-12 номбар шудаанд).

Чунбишҳои экуменикӣ ва байнидинӣ, ки Созмони Милали Муттаҳид, Ватикан, бисёре аз протестантҳо ва пешвоёни православии шарқӣ таблиғ мекунанд, аз ҷониби Китоби Муқаддас ба таври возеҳ маҳкум карда мешаванд ва набояд онҳоро ташвиқ кард. Исо аз онҳое, ки...даъвопайравӣ кардан аз Ё, ки «бисёриҳоро фиреб медиҳад» (Матто 24:4-5). Қисми зиёди экуменизм бо кушода шудани мӯҳри аввали Ваҳй 6:1-2 алоқаманд аст, ки онро инчунин «савор»-и Ваҳй (ки Исо НЕСТ) ва фоҳишаи Ваҳй 17 меноманд.

Мисли Закарё, Павлуси расул низ таълим медод, ки ягонагии ҳақиқии имон то он даме, кибаъд аз Исо бармегардад:

¹³то он даме ки ҳамаи мо дар имон ва дониши Писари Худо ба ягонагӣ бирасем ва инсони комилро, ки пурра бо камоли худи Масеҳ баркамол аст, ташаккул диҳем (Эфсӯсиён 4:13, NJB)

Онҳое, ки бовар доранд, ки ин ягонагӣ пеш аз бозгашти Исо ба вучуд меояд, хато мекунад. Дар асл, вақте ки Исо бармегардад, Ё бояд ягонагии миллатҳоро, ки бар зидди Ё гирдиҳам меоянд, нобуд кунад:

^{11:15}Он гоҳ фариштаи ҳафтум карнаи худро навохт ва дар осмон овозҳое шунида шуданд, ки фарёд мезаданд: «Подшоҳии ҷаҳон подшоҳии Худованди мо ва Масеҳи Ё шудааст ва Ё то абад салтанат хоҳад ронд». ¹⁶Бисту чор пир, ки дар ҳузури Худо тахт нишаста буданд, сачда карданд ва пешонии худро ба замин гузошта, Худоро ибодат карданд. ¹⁷бо ин суҳанон: «Мо ба Ту шукр мегӯем, эй Худованди Қодири Мутлақ, ки ҳастӣ, ҳамон ки будӣ, барои он ки қудрати бузурги Туро ба даст гирифтӣ ва салтанати Худо оғоз кардӣ». ¹⁸Халқҳо дар изтироб буданд ва акнун вақти он расидааст, ки ҷазои Ту ва мурдагон доварӣ карда шавад, ва бандагони Ту, пайғамбарон, муқаддасон ва онҳое ки аз номи Ту метарсанд, хурду бузург, мукофот гиранд. Вақти он расидааст, ки онҳоро, ки заминро нобуд мекунад, нобуд созанд» (Ваҳй 11:15-18, NJB).

^{19:6}Ва ман овози издиҳоми бузургро шунидам, ки ба садои уқёнус ё садои раъду барқ монанд буд, ки ҷавоб медоданд: «Ҳалелуёҳ! Подшоҳии Худованд Худои мо, ки Қодири Мутлақ аст, оғоз шудааст...» ¹⁹Сипас ман ҳайвони ваҳширо бо ҳамаи подшоҳони рӯи замин ва лашкарҳояшон дидам, ки барои ҷанг бо Савор ва лашкараш ҷамъ омада буданд. ²⁰Аммо ҳайвони ваҳшӣ асир гирифта шуд, дар баробари пайғамбари козиб, ки аз

номи ҳайвони ваҳшӣ мӯъҷизаҳо нишон дода буд ва онҳоеро, ки тамғаи ҳайвонро қабул карда буданд ва пайкари онро парастид мекарданд, фиреб дода буд. Ин ду нафар зинда ба кӯли отабини сулфур партофта шуданд.²¹Ҳамаи боқимонда бо шамшери Савор, ки аз даҳони ӯ берун омад, кушта шуданд ва ҳамаи паррандагон аз гӯшти онҳо сер шуданд...^{20:4}Сипас ман тахтхоро дидам, ки дар он ҷо нишаста буданд ва бар онҳо қудрати доварӣ дода шуда буд. Ман ҷонҳои ҳамаи онҳоеро дидам, ки барои шаҳодат додан дар бораи Исо ва мавъиза кардани каломи Худо сар бурида шуда буданд, ва онҳоеро дидам, ки аз ибодати ҳайвон ё ҳайкали ӯ саркашӣ карданд ва нишони пешонӣ ё дастони худро қабул накарданд; онҳо зинда шуданд ва бо Масеҳ ҳазор сол ҳукмронӣ карданд (Ваҳй 19:6,19-21; 20:4, NJB)

Диққат диҳед, ки Исо бояд лашкарҳои ҷаҳонро, ки бар зидди ӯ муттаҳид шудаанд, набуд кунанд. Он гоҳ ӯ ва аввалин муқаддасони эҳё ҳукмронӣ хоҳанд кард. Дар он вақт ягонагии дурусти имон хоҳад буд. Мутаассифона, бисёриҳо ба хизматгори бардурӯғе, ки ба назар хуб менамоянд, аммо чунин нестанд, гӯш медиҳанд, чунон ки Павлуси расул огоҳ карда буд (2 Қўринтиёи 11:14-15). Агар бештари одамон Китоби Муқаддас ва Инҷили Подшоҳии Худоро воқеан мефаҳмиданд, пас аз бозгашти Исо одамони камтар бар зидди ӯ меҷангиданд.

7. Чаро Подшоҳии Худо?

Гарчанде ки одамон мехоҳанд фикр кунанд, ки мо ин қадар доно ҳастем, фаҳмиши мо маҳдудиятҳо дорад, аммо «фаҳмиши Худо беохир аст» (Забури 147:5).

Аз ин рӯ, барои ислоҳи ин сайёра даҳлати Худо лозим аст.

Дар ҳоле ки бисёриҳо бовар доранд дар Худое, аксарияти кулли одамон намехоҳанд он чиро, ки ӯ меғўяд, иҷро кунанд ва чунон

зиндагӣ кунанд, Ўвоқеан роҳнамоӣ мекунад. Ба чизҳои зерин диққат диҳед:

⁸Эй одам, Ў ба ту нишон додааст, ки чӣ неқӣ аст; ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад, чуз ин ки одилона амал кунӣ, раҳмдилӣ кунӣ ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кунӣ? (Мико 6:8)

Бо фурӯтанӣ роҳ рафтан бо Худо чизе нест, ки инсоният воқеан омода буд анҷом диҳад. Аз замони Одам ва Ҳавво (Ҳастӣ 3:1-6), одамон сарфи назар аз аҳкоми Худо, ба худ ва авлавиятҳои худ тақя карданро интиҳоб кардаанд (Хуруҷ 20:3-17).

Китоби Масалҳо таълим медиҳад:

⁵Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал намо, ва ба хиради худ тақя наkun;⁶Дар ҳамаи роҳҳои худ Ўро эътироф намо, ва Ў роҳҳои туро ҳамвор хоҳад кард.⁷Дар назари худат хирадманд набовш; аз Худованд битарс ва аз бадӣ дур шав. (Масалҳо 3:5-7)

Бо вучуди ин, аксари одамон бо тамоми дил ба Худо эътимод надоранд ё интизор намешаванд, ки Ў қадамҳои онҳоро роҳнамоӣ кунад. Бисёриҳо мегӯянд, ки онҳо кореро, ки Худо мехоҳад, анҷом медиҳанд, аммо ин корро намекунанд. Инсоният аз ҷониби Шайтон фиреб хӯрдааст (Ваҳй 12:9) ва ба ҳавасҳои дунё ва «ғурури зиндагӣ» афтодааст (1 Юҳанно 2:16).

Аз ин рӯ, бисёриҳо анъанаҳои динии худ ва ҳукуматҳои дунявиро эҷод кардаанд, зеро фикр мекунанд, ки онҳо беҳтар медонанд. Аммо, онҳо ин корро намекунанд (нигаред ба Ирмийё 10:23) ва самимона тавба намекунанд.

Аз ин рӯ, башарият ба Малакути Худо ниёз дорад (нигаред ба Матто 24:21-22).

Хушбахтиро ба назар гиред

Яке аз маъруфтарин силсилаи изҳороти Исо ин баракатҳо буд, ки Ў дар дуои худ гуфта буд. *Маъъизаи болои кӯҳ* Зайтунҳо.

Ба баъзе аз гуфтаҳои Ў диққат диҳед:

³«Хушо мискинони рӯҳ, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост».⁴Хушбахтанд касоне ки мотам мегиранд, зеро онҳо тасалли хоҳанд ёфт.⁵Хушбахтанд ҳалимон, зеро онҳо вориси замин хоҳанд шуд.⁶Хушо касоне ки гурусна ва ташнаи адолат ҳастанд, зеро онҳо сер хоҳанд шуд.⁷Хушбахтанд раҳмдилон, зеро онҳо раҳм хоҳанд ёфт.⁸Хушбахтанд покдилон, зеро онҳо Худоро хоҳанд дид.⁹Хушбахтанд сулҳчӯён, зеро онҳо писарони Худо номида хоҳанд шуд.¹⁰Хушбахтанд касоне ки барои адолат таъқиб карда мешаванд, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост (Матто 5:3-10).

Ин дар Подшоҳии Худост (нигаред ба Марқӯс 4:30-31), ки Матто онро аксар вақт Подшоҳии Осмон меномад (нигаред ба Матто 13:31), ки дар он ҷо ин ваъдаҳои муборак иҷро мешаванд. Дар Подшоҳии Худо ваъдае иҷро мешавад, ки фурутанон заминро мерос мегиранд ва покдомон Худоро мебинанд. Интизори хушхабири баракатҳо дар Подшоҳии Худо бошед!

Роҳҳои Худо ростанд

Ҳақиқат ин аст, ки Худо муҳаббат аст (1 Юҳанно 4:8,16) ва Худо худхоҳ НЕСТ. Қонунҳои Худо муҳаббатро нисбат ба Худо ва муҳаббатро нисбат ба ҳамсоя нишон медиҳанд (Марқӯс 12:29-31; Яъқуб 2:8-11). Роҳҳои ҷаҳон худхоҳонаанд ва ба марг оварда мерасонанд (Румиён 8:6).

Диққат диҳед, ки Китоби Муқаддас нишон медиҳад, ки масеҳиёни ҳақиқӣ аҳкомро риоя мекунанд:

¹Ҳар кӣ имон дорад, ки Исо Масеҳ аст, аз Худо таваллуд ёфтааст, ва ҳар кӣ Он киро дӯст медорад, ки таваллуд шудааст, низ Он ки аз Ў таваллуд шудааст, дӯст медорад.²Аз ин мо медонем, ки фарзандони Худоро дӯст

медорем, вақте ки Худоро дӯст дорем ва аҳкоми Ёро
риоят кунем.³Зеро муҳаббат ба Худо ин аст, ки мо аҳкоми
Ў ва аҳкоми Ёро риоят кунем.

гарон нестанд (1 Юҳанно 5:1-3).

Ҳамаи «аҳкоми Худо адолатанд» (Забур 119:172). Роҳҳои Ў
поканд (1 Титус 1:15). Мутаассифона, бисёриҳо шаклҳои гуногуни
«беқонунӣ»-ро қабул кардаанд ва намефаҳманд, ки Исо барои
вайрон кардани шариат ё пайғамбарон НАомадааст, балки
барои иҷрои онҳо (Матто 5:17), бо шарҳ додани маънои аслии
онҳо ва васеъ кардани онҳо аз он чизе, ки бисёриҳо фикр
мекарданд (масалан, Матто 5:21-28)). Исо таълим медод, ки «ҳар
кӣ онҳоро иҷро кунад ва таълим диҳад, дар Малакути Осмон
бузург номида хоҳад шуд» (Матто 5:19) (истилоҳоти «Малакути
Худо» ва «малакути осмон» ивазшавандаанд).

Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки имон бе аъмол мурда аст
(Яъқуб 2:17). Бисёриҳо иддао доранд, ки пайрави Исо ҳастанд,
аммо ба таълимоти Ў самимона бовар намекунанд (Матто
7:21-23) ва Ёро ончунон ки бояд тақлид кунанд (нигаред ба 1
Қўринтиён 11:1). «Гуноҳ вайрон кардани шариат аст» (1 Юҳанно
3:4, KJV) ва ҳама гуноҳ кардаанд (Румиён 3:23). Аммо, Китоби
Муқаддас нишон медиҳад, ки раҳмат бар доварӣ пирӯз хоҳад
шуд (Яъқуб 2:13), зеро Худо воқеан барои ҳама нақша дорад
(нигаред ба Луқо 3:6).

Роҳҳои ҳалли инсонӣ, ғайр аз роҳҳои Худо, кор нахоҳанд кард.
Дар салтанати ҳазорсолаҳо, Исо бо «асои оҳанин» ҳукмронӣ
хоҳад кард (Ваҳй 19:15) ва некӣ ғолиб хоҳад омад, зеро одамон
бо роҳи Худо зиндагӣ хоҳанд кард. **ҲАМАИ мушкilotи ҷаҳон аз
он сабаб вучуд доранд, ки ҷомеаҳои ин ҷаҳон аз итоат ба
Худо ва қонуни Ў саркашӣ мекунанд.** Таърих нишон медиҳад,
ки инсоният қодир ба ҳалли мушкilotи ҷомеа нест:

⁶Зеро фикрҳои ҷисмонӣ мамот аст, аммо фикрҳои рӯҳонӣ
ҳаёт ва сулҳу осоиштагӣ аст.⁷Зеро ақли ҷисмонӣ душманӣ
бар зидди Худост; зеро он ба шариати Худо итоат

намекунад ва наметавонад итоат кунад.⁸Пас, онҳое ки ба ҳасби ҷисм зиндагӣ мекунанд, наметавонанд ба Худо писанд оянд (Румиён 8:6-8).

Масеҳиён бояд ба чизҳои рӯҳонӣ диққат диҳанд ва пас аз тавба ва таъмид, новобаста аз заъфҳои шахсии худ, ба онҳо Рӯҳи Худо дода мешавад, то ин корро дар ин давра анҷом диҳад (Румиён 8:9):

²⁶Эй бародарон, зеро шумо даъвати худро мебинед, ки бисёре аз онҳое, ки ба ҳасби ҷисм доно ҳастанд, бисёре аз онҳо тавоно ё бисёре аз ашроф ҳастанд.²⁷Аммо Худо аблаҳони ҷаҳонро интиҳоб кардааст, то доноёнро шарманда кунад, ва заифони ҷаҳонро интиҳоб кардааст, то тавоноёнро шарманда кунад,²⁸ва чизҳои пасти ҷаҳон ва чизҳоеро, ки Худо нафрат дорад, интиҳоб кардааст, ва чизҳоеро, ки нестанд, то чизҳои мавҷударо аз байн баранд,²⁹то ки ҳеҷ ҷисме дар ҳузури Ё фахр накунад.³⁰Аммо шумо аз Ё дар Исои Масеҳ ҳастед, ки барои мо ҳикмате аз ҷониби Худо, адолат ва қудсият ва кафорат шудааст,³¹чунон ки навишта шудааст: «Ҳар кӣ фахр мекунад, бигзор ба Худованд фахр кунад» (1 Қўринтиён 1:26-31).

Масеҳиён бояд дар нақшаи Худо ҷалол ёбанд! Мо ҳоло бо имон рафтор мекунем (2 Қўринтиён 5:7), бо имон ба боло менигарем (Қўлассиён 3:2) (Ибриён 11:6). Мо барои риояи аҳкоми Худо баракат хоҳем ёфт (Ваҳй 22:14).

Чаро Инҷили Подшоҳии Худо?

Протестантҳо майл доранд, ки вақте ки онҳо Исоро ҳамчун Наҷотдиҳанда қабул карданд, онҳо Подшоҳии Худоро ҷустуҷў кардаанд. Католикҳои румӣ бовар доранд, ки онҳое, ки таъмид гирифтаанд, ҳатто дар кўдакӣ, ҳамчун Подшоҳӣ ба калисои онҳо ворид шудаанд. Католикҳои румӣ ва православии шарқӣ майл доранд, ки фикр кунанд, ки тавассути маросимҳои муқаддас ва ғайра онҳо Подшоҳии Худоро меҷўянд. Дар ҳоле ки масеҳиён

бояд таъмид гиранд, юнонию румй-протестантҳо майл доранд, ки барои ҳалли мушкилоти башарият ба ҷаҳон нигоҳ кунанд. Онҳо майл доранд, ки ба замин тамаркуз кунанд (нигаред ба Румиён 8:6-8).

Аввал Подшоҳии Худоро ҷустан (Матто 6:33) бояд барои масеҳиён як ҳадафи якумрӣ бошад. Ҳадаф ин аст, ки на ба ҷаҳон барои ҳалли мушкилот, балки ба Худо ва роҳҳои Ӯ нигарем. Хушхабари Подшоҳии Худо ҳаёти моро дигаргун мекунад.

Китоби Муқаддас мегӯяд, ки масеҳиён бо Исо ҳукмронӣ хоҳанд кард, аммо оё шумо медонед, ки ин маънои онро дорад, ки масеҳиёни ҳақиқӣ дар асл бар шахрҳо ҳукмронӣ хоҳанд кард? Исо таълим дод:

¹²«Як марди ашроф ба кишвари дурдасте рафт, то барои худ салтанат ба даст орад ва баргардад.¹³Пас ӯ даҳ нафар хизматгоронашро даъват кард ва ба онҳо даҳ мино дод ва гуфт: «То омаданам бо ин корҳо машғул шавед».¹⁴Аммо шахрвандонаш аз ӯ нафрат доштанд ва аз паси ӯ элчӣ фиристоданд, то бигӯянд: «Мо намехоҳем, ки ин шахс бар мо подшоҳӣ кунад».

¹⁵«Ва ҳамин тавр буд, ки вақте ки ӯ баргашт, онро гирифта

вақте ки ӯ подшоҳ шуд, фармон дод, ки ин ғуломонро, ки ба онҳо пул дода буд, наздаш даъват кунанд, то бидонад, ки ҳар кас аз тиҷорат чӣ қадар фоида ба даст овардааст.¹⁶Сипас аввалинаш омада, гуфт: “Хӯҷаин, як минои ту даҳ мино фоида овард”.¹⁷«Ва ба вай гуфт: “Офарин, эй ғуломи нек! Азбаски дар чизи андак мӯътамад будӣ, бар даҳ шахр ҳоким шав”.¹⁸Ва дуюмин омада, гуфт: “Эй оғо! Як минои ту панҷ мино фоида овард”.¹⁹Ҳамчунин ба ӯ гуфт: «Ту низ бар панҷ шахр ҳоким бошӣ» (Луқо 19:12-19).

Дар бораи чизҳои хурде, ки ҳоло доред, содиқ бошед. Масеҳиён имконият пайдо мекунанд, ки бар шахрҳои воқеӣ, дар салтанати

воқеъ ҳукмронӣ кунанд. Исо инчунин гуфтааст: «Мукофоти Ман бо Ман аст, ки ба ҳар кас мувофиқи аъмолаш подош диҳам» (Ваҳй 22:12). Худо барои онҳое, ки самимона ба Ё посух медиҳанд, нақша (Айюб 14:15) ва ҷой (Юҳанно 14:2) дорад (Юҳанно 6:44; Ваҳй 17:14). Подшоҳии Худо воқеъ аст ва шумо метавонед қисми он бошед!

Дар аввали соли 2016, рӯзномаи *Илм* мақолае бо номи "Қудрати издиҳом" дошт, ки нишон меод, ки зеҳни сунъӣ ва краудсорсинг метавонанд "мушкилоти бад"-еро, ки башарият бо онҳо рӯбарӯ аст, ҳал кунанд. Бо вучуди ин, мақола дарк накардааст, ки бадӣ чист ва чӣ гуна онро ҳал кардан мумкин аст. Пайдоиши дертари барномаҳои зеҳни сунъӣ бешубҳа мушкилоти ҷаҳонро ҳал накардааст.

Ҳамкорӣ, ғайр аз пайравӣ аз роҳҳои ҳақиқии Худо, дар 21 низ маҳкум ба нокомӣ аст.^с дар асри гузашта, вақте ки инсоният барои сохтани Бурҷи Бобили нокомшуда ҳамкорӣ мекард, он пас аз Тӯфони Бузург буд (Ҳастӣ 11:1-9).

Мушкилот дар ҷаҳон, дар ҷойҳое ба монанди Ховари Миёна (бо вучуди дастовардҳои пешбинишудаи муваққатӣ, масалан, Дониёл 9:27а; 1 Таслӯникиён 5:3), аз ҷониби одамон ҳал карда намешаванд — мо ба сулҳи Подшоҳии Худо ниёз дорем (Румиён 14:17).

Мушкилоти терроризми байналмилалӣ, сарфи назар аз дастовардҳои пешбинишуда, аз ҷониби фиребхӯрдагон дар Созмони Милали Муттаҳид (нигаред ба Ваҳй 12:9) ҳал карда намешаванд (нигаред ба Ҳизқиёл 21:12) — мо ба шодӣ ва тасаллии Подшоҳии Худо ниёз дорем.

Мушкилоти муҳити зист бо ҳамкориҳои байналмилалӣ ҳал НАМЕШАВАД, зеро миллатҳои ҷаҳон ба нобуд кардани Замин мусоидат мекунанд (Ваҳй 11:18), балки онҳо аз ҷониби Подшоҳии Худо ҳал карда мешаванд.

Масъалаҳои бадахлокии чинсӣ, исқоти ҳамл ва фурӯши узвҳои бадани инсонро ИМА (нигаред ба Ваҳй 18:13), балки Подшоҳии Худо ҳал нахоҳад кард.

Қарзи бузурге, ки ИМА, Британияи Кабир ва бисёр кишварҳои дигар доранд, на тавассути миёнчигарии байналмилалӣ, балки дар ниҳоят (пас аз нобудшавӣ мувофиқи Ҳабаққуқ 2:6-8) аз ҷониби Подшоҳии Худо ҳал карда мешавад.

Нодонӣ ва тарбияи нодуруст аз ҷониби Созмони Милали Муттаҳид ҳал карда намешавад - мо ба Подшоҳии Худо ниёз дорем. Низоъҳои динӣ воқеан аз ҷониби ягон ҷунбиши экуменикӣ-байнидинӣ, ки ба наҷот розӣ аст, ғайр аз Исои ҳақиқии Китоби Муқаддас, ҳал карда намешаванд. Гуноҳ МУШКИЛОТ дар ҷаҳон аст ва барои ин ба мо қурбонии Исо ва бозгашти Ё дар Подшоҳии Худо лозим аст. Илми тиббӣ муосир ҳамаи ҷавобхоро барои саломатии инсон надорад - мо ба Подшоҳии Худо ниёз дорем.

Мушкилоти гуруснагӣ аз ҷониби организмҳои аз ҷиҳати генетикӣ тағйирёфта, ки қисматҳои ҷаҳонро аз сабаби нобудшавии эҳтимолии ҳосил зери хатари гуруснагӣ қарор медиҳанд, ҳал карда намешаванд - мо ба Подшоҳии Худо ниёз дорем.

Камбизоатии азим дар баъзе қисматҳои Африқо, Осиё ва дигар ҷойҳо, дар ҳоле ки аз охири замон «Бобил» (нигаред ба Ваҳй 18:1-19) барои муддате фоида меорад, мушкили камбизоатӣ - ба мо Малакути Худо лозим аст. Фикри он ки ба ҷуз Исо, инсоният метавонад дар ин «замони шарии ҳозира» утопия эҷод кунад, як Инҷили бардурӯғ аст (Ғалотиён 1:3-10). Мо ба Малакути Худо ниёз дорем.

Марҳилаи ҳазорсолаи Подшоҳии Худо салтанати воқеӣ аст, ки дар рӯи замин барқарор хоҳад шуд. Он бар асоси қонунҳои пурмуҳаббати Худо ва Худои пурмуҳаббат ҳамчун пешво асос хоҳад ёфт. Авлиё ҳазор сол бо Масеҳ ҳукмронӣ хоҳанд кард (Ваҳй 5:10; 20:4-6). Ин салтанат онҳоро дар бар мегирад, ки воқеан дар Калисои Худо ҳастанд, аммо дар ягон ояти муқаддас

гуфта нашудааст, ки Подшоҳии Худо дар асл Калисо аст (католикӣ ё дигар). Калисои Рум ба таълимоти ҳазорсола мухолифат кардааст ва баъдтар бо наздик шудан ба охир, он бо қавитар шудани паёми Инчили Китоби Муқаддас муқобилат хоҳад кард. Эҳтимол дорад, ки ин дар ВАО инъикоси назаррас хоҳад ёфт, ки метавонад ба иҷрои Матто 24:14 мусоидат кунад.

Дар марҳилаи ниҳии худ, Подшоҳии Худо «Ерусалими наvero, ки аз осмон аз ҷониби Худо фуруд меояд» (Ваҳй 21:2) дар бар мегирад ва афзоиши он беохир хоҳад буд. Дигар беадолатӣ, ғаму андӯх ва марг нахоҳад буд.

Мавъиза ва фаҳмидани Инчили Подшоҳии Худо мавзӯи муҳими Китоби Муқаддас аст. Нависандагони Аҳди Қадим дар ин бора таълим медоданд. Исо, Павлус ва Юҳанно дар ин бора таълим медоданд. Қадимтарин мавъизаи «масеҳӣ», ки берун аз Аҳди Ҷадид боқӣ мондааст, дар ин бора таълим медод. Пешвоёни масеҳии аввали асри дуюм, ба монанди Поликарп ва Мелито, дар ин бора таълим медоданд. Мо дар *Идома* Имрӯз калисои Худо дар ин бора таълим медиҳад. Дар хотир доред, ки Подшоҳии Худо аввалин мавзӯест, ки Китоби Муқаддас нишон медиҳад, ки Исо дар борааш мавъиза кардааст (Марқӯс 1:13). Инчунин он чизе буд, ки Ё пас аз эҳёи худ дар борааш мавъиза мекард (Аъмол 1:3) — ва ин чизест, ки масеҳиён бояд аввал онро ҷустуҷӯ кунанд (Матто 6:33).

Инчил на танҳо дар бораи ҳаёт ва марги Исо аст. Таъкиди асосии Инчиле, ки Исо ва пайравонаш таълим медоданд, Подшоҳии Худо буд. Инчили Подшоҳӣ наҷотро тавассути Масеҳ дар бар мегирад, аммо инчунин таълимоти поёни ҳукуматҳои инсониро дар бар мегирад (Ваҳй 11:15).

Дар хотир доред, ки Исо таълим медод, ки интиҳо то он даме, ки Инчили Малакут ба ҷаҳон ҳамчун шаҳодат барои ҳамаи халқҳо мавъиза карда шуд, фаро намерасад (Матто 24:14). Ва ин мавъиза ҳоло идома дорад. Оё шумо меҳоҳед, ки дар дастгирии ин кори ниҳой ва анҷомёбӣ саҳм гузоред?

Хабари хуш ин аст, ки **Салтанати Худо роҳи ҳалли мушкилоте аст, ки инсоният бо онҳо рӯбарӯ аст...** Бо вучуди ин, аксарият намехоҳанд онро дастгирӣ кунанд, на бишнаванд ва на ба ҳақиқати он бовар кунанд. Подшоҳии Худо абадӣ аст (Матто 6:13), дар ҳоле ки «ин ҷаҳон гузарон аст» (1 Қўринтиён 7:31).

Эълон кардани Инчили ҳақиқии Подшоҳии Худо чизест, ки мо дар он мекунем *Идома* Калисои Худо ба ин масъала ҷиддӣ муносибат мекунад. Мо кӯшиш мекунем, ки ҳама чизеро, ки Китоби Муқаддас таълим медиҳад, таълим диҳем (Матто 28:19-20), аз ҷумла Подшоҳии Худоро (Матто 24:14). Дар ҳоле ки мо интизори ин Подшоҳӣ ҳастем, бояд роҳҳои Худоро омӯзем ва пайравӣ кунем ва дигаронро, ки мехоҳанд ба ҳақиқат бовар кунанд, тасаллӣ диҳем.

Оё шумо набояд эълони Инчили Подшоҳии Худоро дастгирӣ кунед? Оё шумо ба Инчили Подшоҳии Худо бовар мекунед?

ИдомаКалисои Худо

Дафтари ИМА-иИдомаКалисои Худо дар суроғи зерин
ҷойгир аст:1036 W. Grand Avenue, Grover Beach, California, 93433
ИМА; вебсайтwww.ccoq.org.

ИдомаВебсайтҳои Калисои Худо (CCOG)

CCOG.ASIA Ин сайт ба Осиё тамаркуз мекунад.

CCOG.IN Ин сайт барои онҳое, ки мероси Ҳиндустон доранд,
нигаронида шудааст.

CCOG.EU Ин сайт ба Аврупо нигаронида шудааст.

CCOG.NZ Ин сайт ба Зеландияи Нав ва дигар кишварҳое, ки
заминаи аслии Бритониё доранд, нигаронида шудааст.

CCOG.ORG Ин вебсайти асосии он астИдомаКалисои Худо. Он ба
одамон дар ҳама қитъаҳо хизмат мерасонад. Он дорои
мақолаҳо, истинодҳо ва видеоҳо мебошад.

CCOGCANADA.CA Ин сайт барои онҳое, ки дар Канада зиндагӣ
мекунанд, пешбинӣ шудааст.

CCOGAfrica.ORG Ин сайт барои онҳое, ки дар Африқо ҳастанд,
пешбинӣ шудааст.

CDLIDD.ES Идомаи Калисои Худо. Ин вебсайти испанӣ
бароиИдомаКалисои Худо.

PNIND.PH Калисои доимии Худо. Ин вебсайти Филиппин
астИдомаКалисои Худо. Он дорои маълумот бо забонҳои
англисӣ ва тагалогӣ мебошад.

Вебсайтҳои хабарӣ ва таърихӣ

COGWRITER.COM Ин вебсайт як воситаи асосии таблиғот аст ва
дорои хабарҳо, таълимот, мақолаҳои таърихӣ, видеоҳо ва
навсозиҳои пайғамбарӣ мебошад.

CHURCHHISTORYBOOK.COM Ин вебсайтест, ки ба осонӣ дар хотир
нигоҳ дошта мешавад ва дорои мақолаҳо ва маълумот дар
бораи таърихи калисо мебошад.

BIBLENEWSPROPHECY.NET Ин як вебсайти радиои онлайн аст, ки хабарҳо ва мавзӯҳои Китоби Муқаддасро фаро мегирад.

Каналҳои видеоии YouTube ва BitChute барои мавъизаҳо ва мавъизаҳо

BibleNewsProphecyканал. Видеоҳои мавъизаи CCOG.

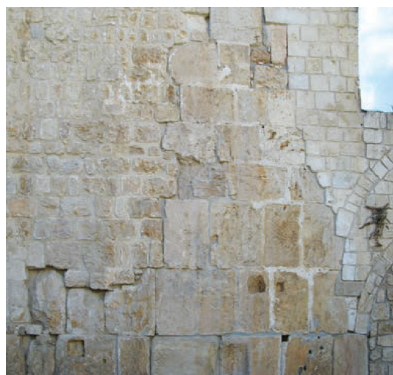
CCOGафрикаканал. Паёмҳои CCOG бо забонҳои африқой.

Аниматсияҳои CCOGканале барои таълим додани ҷанбаҳои эътиқоди масеҳӣ.

CCOGСермонҳоКанал паёмҳоро бо забони испанӣ пахш мекунад.

Идомаи CCOGканал. Мавъизаҳои видеоии CCOG.

Дар зер баъзе аз хиштҳои боқимонда (ва баъзеи дигар баъдтар илова карда шудаанд)-и биное дар Ерусалим, ки баъзан бо номи Сенакл маъруф аст, аммо беҳтараш онро Калисои Худо дар теппаи ғарбии Ерусалим (ҳоло кӯҳи Сион номида мешавад) тавсиф мекунад, нишон дода шудааст:

Гумон меравад, ки ин макони эҳтимолан аввалин бинои калисои воқеии масеҳӣ буд. Биное, ки дар он «Инчили Малакути Худо»-и Исо мавъиза мешуд. Ин биное дар Ерусалим буд, ки Инчили Малакути Худоро таълим меод.

Аз ин рӯ, мо низ пайваста Худоро шукр мегӯем, зеро... шумо, эй бародарон, ба калисоҳои Худо, ки дар Яҳудо дар Масеҳ Исо ҳастанд, пайравӣ кардед (1 Таслӯникиён 2:13-14).

Барои имоне, ки як бор ба муқаддасон супурда шуда буд, бо ҷидду ҷаҳд мубориза баред (Яҳудо 3).

Ў (Исо) ба онҳо гуфт: «Ман бояд ба шахрҳои дигар низ аз Малакути Худо мавъиза кунам, зеро барои ҳамин фиристода шудаам» (Луқо 4:43).

Аммо Малакути Худоро бичӯед ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд. Натарсед, эй рамаи хурд, зеро Падари шумо иродаи онро дорад, ки Малакутро ба шумо диҳад (Луқо 12:31-32).

Ва ин Инҷили Малакут дар тамоми ҷаҳон барои шаҳодате барои ҳамаи халқҳо мавъиза хоҳад шуд ва он гоҳ интиҳо фаро хоҳад расид (Матто 24:14).